

A photograph of a forest landscape. In the foreground, there is a muddy, brownish pond or stream. The water reflects the surrounding trees and sky. The background is a dense forest of tall, thin trees, likely pines or spruces, with green foliage. The sky is visible through the canopy.

СЕРГІЙ МИКАЛИН

ПУТЬ
ВІДНОВЛЕННЯ
ЗАБУТИХ ІСТИН
ЖИТТЯ

2024

*Путь відновлення забутих істин,
путь очищення життя
від гніву, гордині і іншого зла
є наша дієва молитва,
як кожна думка, слово, дія, стан,
які наповнюють нас і небеса
Благістю, Благодаттю
повсюди і повсякчас,
бо саме для цього Творець життям
посилає сюди кожного із нас!*

ПУТЬ ВІДНОВЛЕННЯ ЗАБУТИХ ІСТИН ЖИТТЯ

«Одного разу, повернувшись з прогулянки, Хінг Ші застав своїх учнів за бурхливим обговоренням. Підійшовши до них, він запитав:

- Про що ви тільки що спорили?

Учні відповіли:

- Вчителю, ми пробували визначити, які три хиби у людини самі страшні.

- І до якого висновку ви прийшли?

- Ми вирішили, що самі страшні хиби – це бути сліпим, глухим і німим, - відповів один з учнів.

- Ви сказали лишень половину з того, що слід знати.

- ??? Половину?...

- Так, бо ви не згадали про те, що немає гіршої хиби, як бути сліпим до біди чужої душі; бути глухим до прохань про допомогу серцю і бути німим через байдужість і миритися з цими явищами в собі».

МУДРІСТЬ

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

Наша мета в дослідженні духовності і тих умов, якими можна вміло змінити світогляд людини на цих теренах, та і на всій планеті. Бо вона умова для змін поведінки в діяльності людини.

У наш час потоків інформацій, в час доволі вільного пересування людей на планеті цей діалоговий опус допоможе декому знайти свій путь до свідомого розуміння своєї ролі у всезагальному Житті і прийняття всіх, як сестер і братів у цьому позитивному розвитку і духовному зростанні. Думаємо, що такий стан окремої людини подібний поведінкою у всій людській спільноті на цій прекрасній планеті.

Тому у цій і попередній книзі “ПІЗНАЙ СЕБЕ” ми свідомо розкриваємо істинну суть Знань і їх джерел, а також частково розповідаємо про путі, як до них прийти своїми пізнаннями у щоденному Житті.

Але щоб вчити пізнавати духовний світ людини і всесвіту, хоча б в малесенькому об’ємі, то ми маємо знати мову, психіку сьогоднішньої пристрасної людини і на їх базисі предметного засвоєння почати похід до усвідомлення себе, як особистості, як індивідуума, як істоти, прийнявшої в своє життя свідоме розуміння свого покликання на Землю і розуміння своєї ролі у Всесвіті. Навчаймося особисто сприймати і відчувати свої потреби, потреби інших учасників цих життєвих енергій, з якими людині доводиться стикатися і вчимося приймати їх у своє життя усвідомлено.

Писане нами неминуче різноманітне, бо направляється до різних рівнів самоусвідомлення у прийнятті. Не протиріччя це, бо шлях у кожного свій по рядках цієї книги і кожним візьметься з неї те, що йому призначене. Духовне береться тільки те і тільки в тій якості і кількості в якому є потреба. То тільки в миру береться прозапас, а то і побільше.

Цю БИЛИНУ пишемо ми для сучасників і тих, хто буде іще живим, щоб діяти зуміли і зрозуміли те, як цей народ український пройде життями всі означені роки і запрошуємо до посильної участі у відновленні святої істини ЖИТТЯ.

Нами написано чимало книг на цю тематику, та і в світі є чимало таких, які всім життям хочуть донести в людські життя ці істинні джерела енергетичні, на яких тримається Всесвіт і людство зокрема. Вони і навчають того, як можна бути творцем свого життя і жити в радості і щасті; навчають того, як ростити духовні якості у своїх дітях кожним, то так і в собі; навчають того, як створювати сім’ї, як шукати свій творчий потенціал, чим і як займатися у житті, будучи зайнятим працею, будучи в сім’ї, в гостях, в дорозі, чи на відпочинку; навчають того, як сприймати проблеми, негаразди, болі тіла і страждання душі; навчають того, як будувати свої життя, щоб не було в житті болей, хвороб, проблем; навчають того, як бути добрим; навчають того, як навчитися радіти життю, як бути замилюваним ним, як любити себе, інших і світ.

Тому ми дякуємо таким вчителям, які є духівниками по суті і пишуть отак книги, поширюють розповіді, ведуть такий спосіб життя самі, чим є прикладом у навчанні, працюють з любов’ю у собі і цим творять енергетичні джерела для інших. Саме вони свого часу долучилися до пошуку таких істин життя. Багато з таким талантом любити, творити якості життя приходять у світ та батьки, суспільство змінюють їх, скеровуючи на інші дороги, на якісь надумані цінності... А основне то є ЖИТТЯ і радість в ній, і мати

можливості доброти творити з радістю і любов'ю у собі, щоб іншим ці енергії позитивні нести. Долучаймося усі до творення благодатного життя, то і Всесвіт прийме усіх у свою колибель.

Ось основне покликання людини сюди, на цій Землі. Дякуємо й вам, любий читачу, коли ця книга є розгорнутою у ваших руках! Хай щастя буде з вами щодня протягом життя, а ви любіте його. Воно потребує і вартує нашої любові і доброти.

Прочитай, любий читачу, саме сторінку ту, на якій Дух святий зупинив руку твою...

З шаною Сергій Миколин

ПУТЬ

Путь відновлення давно забутих істин потребує в нині живучих певних змін у собі, у своїй поведінці, у своєму способі життя, починаючи з очищення тих подій, як нових слів-фарб життєвих наших дій від днів сьогоднішніх до відтворення джерел життя настільки глибоко у віки, наскільки спроможні умом ми пізнавати основи життя пошарово того, що лишила нам пам'ять людська.

Чоловік у Житті йде сам, лишаючи сліди своїми діями в тих, чи інших ситуаціях, а Творець дав йому все і на все життя для цієї подорожі цьому пілігриму-пошуковцю. Оточуюче середовище сприяє цьому, коли він зрозуміє свій путь, бо фактично наслідки його діяльності засвідчують про якість і повноту життєвих днів і років.

Ні святий, ні психолог силою не поверне людину на путь Духовності, чи на путь злодіянь. Цей процес відбудеться лиш тоді коли людина буде готова до цього, бо вона з цими задатками приходить у життя, або суспільство майже всіх ламає, змушуючи прийняти той спосіб життя, який викладений в ідеології, в суспільній моралі, в суспільних звичаєвих,

чи релігійних традиціях, як і в тих нормочинах писаних і не писаних законах і канонах в даній спільноті і в межах означених кордонами. Однак це все і є основою непроголошеного суспільного договору, яким визначена статусність чоловіка, громадянина, людини, чи фізичної особи і його взаємовідносини з усіма і кожним в окремоті. Який захищає інтереси панівної верхівки таких держав і їх прихильників на місцях. Тому на цьому тлі ми не можемо говорити про вільність дій при виборі свого путі, чи про індивідуальне визначення способу життя такими учасниками, яких пафосно називають рівними між собою і що вони по образу і подоби є схожими на Творця Всесвіту. Так не є. Статусність визначається посадами і кількістю грошей, а відповідно цим визначаються їх можливості проявляти по всьому світу своє гниле нутро, яке таким стало із наявних в них негативних енергій, які майже всі виростили у них із корисливості їх дій.

Проте при житті, кожна людина хоч раз, чи декілька разів, а спостереження говорять, що у зрілому віці найбільше людина здатна очиститися і знову подивитися на світ дитячими янгольськими очима. Ось тоді вона здатна шукати, вирощувати своєю поведінкою ці позитивні енергії ЖИТТЯ. Тоді її духівники, чи духовні вчителі, поети здатні реально допомогти, бо в такому стані вона здатна налаштовувати себе на прийняття позитивних енергій і відповідно до розуміння їх суті і змісту, щоб гідно діяти.

Путь відновлення забутих істин життя – це спільний пошук духом чоловіка основ життя, хоча би в цивілізації одній, бо, здається, із залишених артефактів життя попередніх цивілізацій є досить таки подібним є у своєму повторенні. Людство не здатне саме досягнути свої можливості, хоча спроби проявляє в певних пошуках вийти з цього повторювального кола повторюваності, але весь час зазнає невдач із за відсутності розуміння Цілісності життя і його основ при вибудові дійсно гармонійних взаємин людством при здатності спілкуватися і при здатності формувати умови у поєднанні всесвітніх позитивних енергій з енергіями людської спільноти, яка має задатки і можливості повністю залучити свої можливості для творення подібних позитивних енергій.

Великою перешкодою на цьому путі є наше неусвідомлення процесу наплodження негативних енергій, і саме вони неосмислено є тим гальмом для духовного розвитку, для напрацювання у творчих пошуках і діях позитивних якостей життя не тільки матеріального характеру, а й у повсякденному стяганні і свідомому накопиченні позитивних енергій завдяки здатності розвивати свій ум до зрілості розуміння своїх можливостей дійсно гуманних і гармонійних взаємин між людьми, між людьми і природою, між людьми і Всесвітом.

Таке бачення має право для здійснення, для вибудови таких взаємин, які би виключали наплodження негативних енергій, бо саме вони є наслідками того, що періодично такі енергії вибухають між людьми війнами і катаклізмами. Це гребінь цієї гори негативу, а скільки дрібних ситуацій є, які і формують ці скупчення. Так, вони не одномоментно назбируються. А є фоном, чи, навіть, умовами, в яких і з яких множаться ці негативні енергії в нашій повсякденній діяльності у нашій гордині, гніві, лицемірстві (обманах, не виконуваних обіцянках, долучення себе до осуду, заздрощів), кражах, сварках, насильстві, жорстокості, вбивствах. Це ознака відсутності в даній спільноті культури життя.

Саме у вмінні і при навичках культурного співжиття при здатності переміщатися, при здатності спілкуватися і обмірковувати свої спільні дії, як одного з визначальних видів учасників життя на Землі. Ми маємо визначитися в пошуку давно забутих способів і методів, щоб бути творцями життя, а не понищувачами його без потреб. Та якими б ми не були у собі: скептиками, байдужими, атеїстами; чи всезнайками-егоїстами, або прихильниками активними будь яких традицій релігійних, чи то партій політичних; багатем ненаситним, чи то князем єдинородним і так далі, та нема серед них таких, хто здатен людство і природу у своїх руках тримати, чи їх цілісність ігнорувати. Хоча, взагалі то, видать, що в середовищі людським все таки є ті творці, чи то краще сказати, що по суті є лиш обмеженими співтворцями, не здатними в думках, словах і діях виходити за межі програм, які закладені у кожне життя кожного індивіда з виду роду чоловіка.

Та факти підтверджують, що є і творці, які шукають напрямки, щоб вийти напрому, на правдиву стежину – стеження за своєю ходою, щоб не збитися, не заблукати в цьому хаосі ідей, з правильного руху. Доступними і посильними способами і методами творити такі потрібні енергії позитивні в цій річці нашого спільного життя і є справедливості, і добродіяння в стані і зі стану любові. Однак нас не вчать жити вільно і не дозволяють, а навпаки, страхають, карають.

Тому так важко, важко бачити і відчувати скільки горя і біди серед людської спільноти, хоча й лицемірна вона до самих кісток, хизуючись машинами, штанами, домами, бо нема в роботі веселості і завзяття, яку роблять собі, чи за гроші чужим – отак тяп-ляп, аби скоріш, або в розмовах глупих проводять час.

Видно повсюди зло і ту ненависть до життя. Забули ми про добро, як і про інші якості святі. Нема нам у цьому оправдання, нема і радості у житті. Нема впевненості у завтрашньому дні, тому нема надій і мрій. Всі ходять сплячими і відреченими. Нема творчого завзяття і радості, та лиш гіркота, сум і біль світяться очима, і в тих усмішках кривих, і в тих руках-руках, що теліпаються, і та хода, ніби, похоронна – і цього не заховати, не заховати нещасний стан, нещасний стан раба при такому технічному і економічному оснащенні сучасних виробництв.

Чи то озлоблення таке на всіх і вся, то діями такими ми іще більше наплоджуємо негативу, вирощуючи дух диявола злого, бо ми уже у боротьбі, як умова хитрувань, як прояви крупинки знань, тому і здані розірвати енергіями злими коловрат...

Який же тоді смисл життя і з чого, і як появляється воно?

Виявляється замкнуте коло, а ми в ньому лиш білка на цирковій всеоглядній сцені для найманців, службовців різних штибів. Та, мабуть, це питання є одвічне. То хіба є мудра людина ця, що більше подібна на мудака. Хай ці слова будуть усім для розуміння, як ми далеко відійшли істинних основ життя, навіть, за одне століття, чи то половину, а деінде і в менші строки. Чого ми відкинули найпотужніші енергії доброти, любові і на них би єднатися між собою для захисту своїх ісконних прав – називатися чоловіком і насправді бути творцем свого життя.

Вода в океан для єднання збирається по всьому світу з крапельок дощових струмочками, потічками, річками, морями, а люди німі, сліпі бредуть остервеніло в хащах житейських негараздів і проблем. Чого ми не здатні зрозуміти, що тільки милість, справедливість, доброта здатні нам відкрити очі й вуха і возрадіти з цього факту, єднаючись і обнімаючись. Формуючи потужні потоки позитивних енергій. Бо саме ними ми здатні захистити свою волю і гідність. Ми не кличемо нікого на війну, а шукаємо способи в умі, щоб будувати основи миру й спокою, щоб щасливі і люблячі усі були, щоб Благодать була між людьми.

Тож скажемо тут усім про фактичний стан ситуації, що протилежності мають одну суть і енергіями діють в ситуаціях, індивідах, чи речах однакових, взаємодіючи якимось так у цих чудаках одним боком до одних, а іншим до других. Оця роздвоєність наших умів. наше лицемірство приводить до остаточної зневіри, до розчарування у житті, до байдужості до свого життя і цим знову ж користуються користолюбці. Їм легко таким бидлом керувати з допомогою батога і інколи з подачею шоу, чи прятника за наші нами зароблені гроші.

Мабуть і потреби нема копірситися в таких речах, а, може, так і треба, бо ми усі є іграшками в чийхось руках, в чийхось маніпуляціях.

А ця людина із слів, мрій, надій цю околесицю плете. Тож вона, ніби, райдуга є: зримою, красивою, хоча лиш частиною, як у виокремленості своїй, та і всього суспільного тла, що кожного ума і душі торка. Тому так мудрість гласить людська, щоб сприймали ми це життя, як данність, як щастя, як біду в одному дні, як у житті. Раб – ось як символічно визначили суть чоловіка тепер: божественність перекрита бидлом і тому цим визначила своє місце у спільноті. Збайдужіли люди.

То чого ж тоді думки такі не заспокоюють остаточно уми, а кричимо, сваримося, б'ємося, вбиваємо одне одного, та по факту ми усі однакові, ніби. Та все ж без душі і без ума, як лихі злодіячі... Та все ж у Всесвіті є певні позитивні енергії, та допомоги від них, ніби, і нема. Як зупинити масовість цих проявів таких, бо зникне все на матінці Землі і лиш

стирчатимуть із неї де не де каміння почорніле. Є допомога, та ніхто пальцем не поворухне, щоб відкритися душею для прийняття таких енергій.

Мабуть, не змінимо ми програми-долі у найближчі десятиліття, та поки є можливість, то рук не опускаймо, бо напруження будь яке, чи то зі зла, чи то з розуміння достроково коло життя розірве і тоді однозначно всіх і вся викине.

У цих взаєминах протистоянь маси людства до жменьки користолюбців, корупціонерів, зрадників тримаються закостенілого світогляду, який вибудований на страху й покорі і та байдужа очікуваність, що живиться надією нічим сьогодні не підтверджуючу споживацьку ідеологію. Щоб вижити у важкі часи нам кожному слід для цього попрацювати, і найперш застосовуємо очищення єства від негативних дій, де би то не було, а далі долучаємося до творіння доброти, милості з усією щирістю. Якщо будемо лиш ждати, то вимремо від епідемій і штучних війн, вичахнемо духовно у такому тотальному злі, яке проявлене гординою, гнівом, брехнею, зрадами, осудами, заздрощами... Ось такі дрібненькі чинники, а як тиснуть на плечі, стискають серце, що й світ не милий і жити страшно, бо не відчуваються скорі зміни.

Прислужники диявола відкрили ворота і випустили для засіву свої методи і способи насичення людства негативними енергіями ще тридцять вісім років тому і тепер вони, вмючи, зі злорадством скеровують їх у ті краї, де люди найбільше напродукували цих негативних енергій, де гинуть від епідемій і під шумок інфікують інших, організовують війни, дозволили вирубувати ліси, засирати чорноземи, пошкоджувати води і повітря... А ще ці, необґрунтовані економічно, відключення електроенергії, як і безпідставне підвищення цін на електроенергію і газ без врахування можливостей людей, як і ця війна гібридна, які в сукупності є сатанинським задумом керівників держав, щоб саме дії такі продукували побільше енергій злих, бо за діями такими гряде криза більш ширша і глибша аніж є, щоб винищити економічний потенціал і викинути з обороту людську працю, яка на сьогодні є джерелом сімейного достатку. Так все це в сукупності збуджує уми людські від невпевненості у завтрашньому дні і це мета великих монополістів, які ж по факту є такими як і ми усі. Та на їх думку потрібен геноцид, щоб винищити лишніх, які, нібито, є і будуть споживачами загального надбання природи, Всесвіту і людської спільноти... Така робота таємно вже розпочата і набирає світових обертів.

Оце така недалекоглядна турбота грошових мішків і у цьому ми неусвідомлено допомагаємо їм наповнювати простори своїми ганебними вчинками.

Гинули і гинуть в таких ситуаціях найбільш духовно слабкіші. Цими словами засвідчуємо, що організатори геноциду людства теж згинуть саме із за духовної бідності. Не спасуть гроші, ні посади, ні бункери, ні медики, ні війська...

Тому така нагальна потреба в пошуках способів і вмінь кожним у собі до змін в поведінці. Ми маємо почати ці позитивні зміни в цю ж мить.

Розкажемо бородатий анекдот. В одному районі сталася повінь, але цього разу більша і сильніша. Чоловік спершу вирішив перечекати її, сидячи на столі. Коли вода досягла рівня стола, то він поліз на горище, але і там вода прийшла до нього. Він, спасаючись, виліз на кришу і став молитися і просити Бога, щоб той спас його боговірного. Та і молився досить щиро і навіть не почув, що колода його штовхнула, заледве не скинувши з даху. Він відштовхнув колоду, продовжуючи молитися. Вже і тут вода стала підмочувати ноги. Чоловік виліз на комин, здійнявши руки вверх і направивши свій взір до небес у прохальній відчайдушній молитві. Крики почули люди, які пропливали в човні і повернули до нього, запрошуючи в човен, який і так був переповнений. Він відмовився: "Мене Бог спасе!". Тоді ангел приступив до Бога з питанням: "Боже, чого ж ти його не спасеш? Він так щиро молиться і просить". А Бог і відповів: "Я направляв йому колоду, я направляв йому човен, то скільки можна?"

Не слід впадати в іншу життєву крайність – на все воля БОГа, бо це приведе нас в стан застою, що дуже небезпечно і ми тим само відмовляємось від духовного росту. Душа прийшла в наше тіло творити, виконувати певну місію – нарощувати божественні якості і ми маємо зрозуміти суть нашого покликання – творити доброту, милосердя, щастя ... Так,

благовоління своє БОГ посилає на тих, що пізнали істину, чи вийшли на шлях в пошуках істини. Вони, можливо, потрудилися для цього і не одне життя. Це не все, бо благовоління посилається і тим, хто ледь побачив хоч раз своїм умом прояви благодаті в собі, чи в інших. Посиляється і тим, хто живе у невіданні, бо і їм же дана душа. То от ми дописуємо це речення для таких – чи вони спроможні приймати енергії позитивні зі Всесвіту, чи відкрилися душею вони Всесвіту? Бо відкрити фіраночку до душі можуть ті, хто очищає себе від негативу, тоді і появляються у них можливості відкриватися. Так от, щоб шукати путь у життя, щоб мати радість у ньому, то треба, щоб вогонь живодайний із відкритої душі освітлював простори. Лиш тоді ми здатні вийти на свій путь і цим, при спільності таких, відновити забуті основи ЖИТТЯ.

Ми маємо почати самі змінюватися і єднатися своїми якостями життєвими, бо вони єдина можливість знайти правильну відповідь на злободенне питання: чи вдасться вижити? Не виживемо, коли чекатимемо. Починаймо працювати над собою, шукаймо однодумців, бо тільки так ми здатні будемо визначити вірний напрямок в організації свого життя.

Сьогодні в геометричній прогресії шириться в середовищі спільноти тенденція в поведінці людей: вони стають байдужими до себе, до потреб близьких і рідних, до всього, що з ними експериментують наші брати і сестри, які є керівниками держав, які є прихвостнями їх, що опиняються на службовій суспільній драбині, ловлячи певні крихти собі і у злорадстві своїм, як і у зверхності-гордині мають можливість нищо попісяти на тих, хто нижче.

Так, байдужість, як відхід від участі в наявних суспільних відносинах є прийнятна, але як дія-відмова в гуртовому наплodженні негативних енергій. Однак відхід такий з усвідомлення того, що цей путь держав і путь зрадливих чиновників веде до погибелі, то таке споглядання в стані байдужості-відреченості приводить єство в певний спокій, де людина здатна по новому подивитися на всі життєві процеси, які відбуваються з людством. Дехто починає міркувати над причинами, міркувати про способи виходу людства з цієї суспільної соціальної кризи, яка у поєднанні з політичною і економічною кризою становлять велику загрозу для існування цивілізації. Тому ця сіра маса байдужих у цю мить може бути творчим потенціалом для відродження якостей життя. Так, це є можливість повернути байдужих до активних творців енергій позитивних.

Так, іще є сильно вкорінені залишкові реалії у нашій свідомості в нашому укладі життя при збереженому базисі суспільної ідеології. Явно проявлена зростаюча тенденція, яка явно виражена втратою інтересу до життя основною масою спільноти. Критикуючи всіх, звинувачуючи всіх, а самі погрузли в зрадах, в круговій поруці, вся економіка покрита павутиною корупції, а основній масі не дається і прожитковий мінімум. Це з одного боку, а з другого боку є ті, які знають як вийти з даної ситуації. Хай, навіть, сьогодні їм іще кидають кусень хліба під стіл, чи вони десь труться біля державного корита, та через два роки вони його з ганьбою втратять, за погублення своїх духовних начал, які їм дано не випадково для розуміння біди спільноти, а вони продалися за кусень хліба і місії своєї відреклися. Та все ж обі частини спільноти хворі на бездіяльність.

Хто таким буде допомагати? Ніхто!

Так, ми можемо, і поки життя в нас бурлить, то здатні кожен себе змінити, почавши змінюватися на краще щомиті в думці, слові, дії і до нас тоді прийде розуміння усвідомленої доброти, почавши допомогою, даруванням, щирістю і навчаючись самому приймати такі дари від Людей, від БОГа. Налаштовуймо себе на це і укріплюймо бажаннями з потреби: “якщо не я, то хто?” І хай це розуміння керує нашим умом і руками.

Знаймо істину святу, що ми потрібні світу. Знаймо й те, що ми живі, завдяки Всесвіту. Ми пов'язані енергетично між собою. Пробуджуймося умами, то й Душа відгукнеться і ми визріємо для великої любові. Тож почнімо з доброти – даруймо тепле слово, свою безкорисливу турботу, щиру усмішку, лагідне вітання-побажання, добрим словом похвалімо всіх, хто так діє уже, бо це окрилює їх і ми так з'єднаємося, як однодумці, як добродіячі у цьому житті. Даруймо допомогою, подарунком (цукерком, хлібом, одежиною...) і тоді ми відчуємо свою причетність, як співтворця, до БОГа святого. Ми ще

більше наповнимся самі цими якостями і ми побачимо, що наші можливості творити доброту розширюються.

Це засвідчує, що ми Душею відкрилися для всіх і на ділі готові до відновлення забутих істин. Це не є випадковістю в житті, коли ми спізнаємо такі путі, такі способи і методи для застосування у житті, бо ми дієвий гравець на цій дуді-доброті, уже як вмілий учасник оркестру, який грає для всіх цю симфонію любові і доброти на Всесвіт увесь. Тоді це і є той момент почнеться єднання всього, що життя має у собі в цілому Всесвіті. Це є початок творчої вибудови прекрасних взаємин між усіма, щоб засівати благодаттю ниви нашого благополуччя.

Ми потрібні такі світу. То граймо цю симфонію скрізь і повсякчас, куди би нас доля не завела, бо це і є місія така кожного у такий скрутний час. Саме такими нас очікує і Всесвіт. Хай акорди звучать гучно, милозвучно, чи і зовсім притишено, щоб пробудити людей від сну байдужості і зневіри, закликаючи усіх у ці потоки гармонійних взаємин, щирості, доброти, милості і любові.

Бо коли ми любимо займатися цим і воно утвердилося в нас, як стиль життя, то це не просто стан чоловіка – це аромат життя, це дійсно ми спізнаємо щастя і увесь смисл життя. У нас ширше бачення світу, у нас і більші можливості тоді. Так ми любимо, ми залюбовані дітьми, дівчиною-жінкою, батьками, знайомими, колегами, роботою, цим дивовижним світом, тим мудрим, поміркованим Всесвітом. Це і є ЖИТТЯ. Коли перші паростки щодня піднімаються із землі і ми це спостерігаємо, то впевненість росте, що ця нива золотом хліба у нас буде. Коли перше листя з вітром і з нами гомонить, то хочеться на повні груди вдихнути і відчуті цей аромат життя. Це божественні прояви життя для нас і з нами... Ми щасливі, ми уже не хочемо помирати саме із за таких і подібних проявів у природі із за змін у взаєминах між людьми. Ми богозамилувані, ми боголюблячі. Ця Цілісність і є прояв Божественного.

Ствердимо, що світ досить таки вміло влаштований і нам би лиш у спогляданнях вчитися життю, розвиваючи свої можливості.

Чомусь ми все ж не можемо усвідомити усі, що доля лиш у наших з вами руках і умах. Це як факт, як свідчення того, що в уми наші на віки вкоренений статус раба, рабська психологія, а тепер нам дорікають знавці, що ми явні лежні, явні і привчені споживачі. А хто ж буде творити енергії позитивні? Мабуть, що ми! І таке розуміння спонукатиме нас у цій безвиході до позитивних дій.

Ми не продукуємо енергій позитивних, то і Всесвіт на них бідний, а глухий глухого не почує, як і сліпий сліпого з лісу не виведе. Бідний бідному не допоможе.

То приймімо у свій стиль життя доброту і любов, щедрість і щирість, бо вони здатні запалити в нас своєю теплотою устремління пошуків путі, яким ми зможемо вийти з цього суспільного тупика, а радість і любов спонукає до змін, до вибудови гармонійних взаємин. Тому будьмо добрими до людей наскільки вистачає сил і мудрості, даруймо душевну теплоту усім, усім підряд, то ця якість почне множитися і на цих теренах укріплятися, то прийде і той день, коли усе добротою зцілиться.

Основна маса людства єднається у сім'ї, зберігає хороші взаємини в родині, в роду і цим творить енергетичну міць народу на цих теренах рідного к-раю. Характерно, що на сьогодні і незначна частина тих, хто тримається родових джерел, то вони і далі творять позитивні енергії, які є благодатними і оберігаючими для деяких націй в тих, чи інших державах, чи їх частинах.

Творити ці енергії можна постійно: стримуючи себе, щоб в думках і при розмовах ми не застосовували хульних слів, не застосовували слів-паразитів, якими ми спалюємо позитив у собі і в оточуючих; щоб щоденно не гнівалися, не заздрили, не осуджували, не зраджували, не сварилися, не билися, не крали, не експлуатували інших, не хитрували, не обманювали, не обіцяли, не застосовували насилля для досягнення своїх цілей, не вбивали; щоб не ублажали себе їжею, алкоголем, міжтілесними втіхами через край, як і не виснажували ум і тіло все у виснажливій надмірній праці... І це буде на початку своїх пошуків основною нашою працею в пошуках путі до духовних джерел тут, на Землі і у Всесвіті. Саме це нам відкриє очі на основи життя і ми самі відчуємо потребу творити доброту, жити зі своїх можливостей,

здобувати їжу, предмети, брати участь у створенні сім'ї, доглядати своїх дітей, оберігати своє житло, заробляти гроші тільки своїми руками і умом. Це завжди можливо, коли ми духом міцні і є творцем позитиву у будь яких своїх діях. Знаймо люди про це!

Ми вже знаємо усі, що якщо ми в стані зла, що якщо нас уже носять по хаті, чи на роботі чорти, то чи здатні ми бути в тому бдінні, щоб приймати рішення мудрі. Звісно, що ні. Бо в стані зла, гніву, заздрощів, гордині, ненависті, або не в здатності простити ближньому, чи при відсутності мочі до добродіянь, то однозначно ми не будемо продукувати любов і доброту. Хто зневірюється, чи погоджується жити безучасно і не творити позитивних енергій, то саме вибором таким ми і зайняті пошуком такого ж путі у своєму житті кожен такий вибирає путь до загибелі.

Таке розуміння теж прийде в певну мить, в певний день і якщо ми зможемо піднятися умом над цим і відкритися серцем для Всесвіту і собою для всіх, то це путь до явних змін. Будуть такі і серед тих, хто сьогодні має все матеріальне, а то і зверх і теж у цій нужді охорони, страху пізнає цю життєву безвихідь і теж матиме можливість змінити себе і свою сім'ю. Однак основна маса таких обтяжена тими помилками, які творили вони для собі подібних і руками інших, забезпечуючи своїм скудним умом матеріальні статки для дітей, онуків. Так не було, так і не буде, бо, живучи в середовищі негативу, і сам згниєш у цьому, на цих просторах енергій негативних.

А скільки уже сьогодні може сказати, що готові до змін у собі, та щось гальмує наші дії? Що це? Наш страх, наші рабські звички. Ось тут би розпізнати їх суть і спробувати своїми можливостями змінювати ці перекоси, ці полоси невдач, на ті маленькі відчуття радості, навіть, за те, що нас відвідала така думка. Ми ж бо всі взаємозв'язані. І не тільки люди, а всі у цій наповненості життями Цілісності Всесвіту.

Де ви бачили, щоб злом можна було зробити будь що хороше? Саме таке хороше, де би ми були впевнені у завтрашньому дні, де ми би ходили вільно і без страху, де би ми відчували потребу нашої участі у цій світобудові. Так починають всі, коли відчули свою причетність до творіння позитивних енергій, бо саме такий стан сприяє нам у витісненні з наших життів негативу і тоді ми є здатними творити дива. Тоді ми здатні змінити себе, своє зрадливе керівництво, яке продало інтереси і умови гуманного співжиття націй, держав, бо діяло, як і ми, зі своїх корисливих інтересів без розуміння потреб, без розуміння можливостей і при не знанні того, як, де і коли нам починати зміни у собі. Саме з такої позиції і готовності до дій ми і здатні змінити суспільні взаємовідносини.

Тому то, де є добрі і люблячі, то там спасуться тисячі, а там де дім і сім'я творять Благодать щодня, то там і люди, і край увесь знайде обереги і прихисток. То тут ця Благодать кожного гріє, гріє саме тому, що тут була енергетична сила, сила того місця на Землі, яке знайшла для себе ця душа. Бо сім'я, то дім молитви гуртовий, то маленьке джерело рідні, де кожен, де би він не був зможе благодать і втіху для свої потреб брати. Будьмо з такими добрими і чутливими, то коли їх життями в еру золоту приведе, то вони нас із собою візьмуть. Бо милість, доброта і любов тих збереже, хто їх щомиті у своїх життях добавляє. В цьому вся основа кожного і наша у цьому житті із життів, щоб такі гуртувалися і освітлювали путі усім. Ось чому ми так часто споминаємо доброту, бо її кожен може творити, кожен чекає її, кожен готовий приймати дії доброти і тому вони в житті і є той путь, путь відновлення істин забутих.

І не розчаровуймося друзі в цьому іспиті на міць духовну, і хай, навіть, вороги затуляють рот, пригнічують зневагою і єхидством, або й бити будуть, то відійдімо і десь у стороні, чи сховку лісовому серед гір, або серед поліських боліт отак трошки посидимо і своїм життям цю каплю доброти збережемо, та тривоги в серце і дім не несемо.

Стяжаймо якості духовні своїми позитивними діями і цим будемо міцні духом. Цю міць не побачити, не почути, не виміряти – її лиш чисті єством можуть відчувати, або злі, які відчують цю міць Духа святого в таких носіїв.

Ми ось такими чудовими словами, за якими енергіями позитивними повнитися життя, як і всесвітні потоки енергій таких, якими людство на Землі обумовлює ці якості духовні, то саме ними ми і є щасливі, коли вони формують наш стан, стан радості й любові – і це є великим щастям для кожної людини. А щастя, а стан щастя в кожному із нас і є той життєвий смисл, чи сенс, бо саме таке пізнання і засвідчує усім, що ми обрали правильний путь, прийшовши із доброти у любов святу.

Щастя у великому, чи то щастя у малому, то все ж є щастям у житті цьому, тому так мудрі люди і називають цей стан щастя-радості у собі, як життєлюбство, як стан благодаті, бо він формує сенс життєвої стежі. Ми, навіть, уявити не можемо, як зцілює психіку людську доброта і милосердя і на які дива здатні вони, коли ми вирощуємо їх у собі; коли всі люди і кожна одна має їх у собі і цими енергіями своїми ми і долучаємося з устремлінням до всесвітніх.

Тому це кожному із нас дає можливість вирощувати такі енергії додатково у собі і єднатися з цими енергіями все, все, і все... То саме в діях таких і є вся суть і увесь зміст періодичних перевірок і звірок своїх дій із совістю своєю, як і здатність виправляти їх у цю ж мить та ще значимішим є те, щоб ми не повторювали їх і легко з розумінням йшли на зміни до кращого для глибинного відчуття легкості і приємності своєї участі з усіма і водночас бути центром свого життя, творячи якості подібні, якими обдаровані Творцем ми, будучи здоровими і спроможними душами, умами і тілами у Його промислі Духом святим бути руками і думками. Змінюймо люди себе, то щастя у життя прийде, бо саме так діють енергії усі у Всесвіті цим, притягуючись подібністю, а ми діями про це і засвідчимо, як факт, як можливість наближатися до істини.

У пізнавших її, то іновірців уже тоді нема, нема і ворогів, і ненависті, і злоби, бо ми у них прощення просили. Цим зміна передусе завжди сумлінне очищення думок і дій своїх, наскільки досягнемо пам'яттю ми минулі дні і роки в подіях, а тоді зі щирим каяттям за помилки і дяками за справи справедливі ми відчуємо свою здатність до змін своєї поведінки. Тоді ми зможемо підійти для виправлення – і це буде свідомий процес духовного і, при потребі, дієвого очищення нашого єства.

Так, це була частина розмови-сповіді у собі й собою за прожиті дні, бо вони були і є відомі Всесвіту у всій повноті, а вже наше єство є готовим при завершеності духовній бути позитивною цеглинкою-клітинкою у всій світобудові.

Саме так ми тоді і є в стані благодаті своїми радостями, щастям, бо з цього часу ми вже будемо, якби, навчені відчувати полегшення у житті; будемо відчувати й устремління свої, щоб крокувати з мрій діями щоденними у майбутті. Такий наш стан відновить в нас впевненість в завтрашньому дні, відновить довіру життю. Ось так діють енергії розмов-сповіді, очищаючи єство від негативних енергій. Такі дії відносяться до позитивних дій. Тобто, ми одночасно збільшуємо їх кількість у собі.

Ми так збільшуємо свою спроможність оберігати себе від нехороших вчинків і ми, ніби, починаємо більше бачити біди інших, то маючи ці додаткові енергії ми і здатні їм допомогти словом, чи дією. Нас тоді наповнює відчуття насиченої радості; відчуття потреби допомогти і здатності здійснити цю допомогу. Це є свідченням у житті про те, що нас Всевишній допустив до змін і благословив для творення любові і доброти. Такі зміни дають можливості очищення, дають можливості до активних дій, дають можливість відчувати єством усім, що ми готові й далі йти у цім путі, який ми щасливим життям зємо.

Такі відчуття, дії кличуть нас до змін, уже як таку потребу їсти, чи то пити, яка й засвідчує, що ми готові самі вчитися, є готовими цими знаннями і досвідом ділитися. Та й можливості вже є, бо ми наблизилися у цьому духовному путі до джерела істини. Це вже буде наш стиль життя і це буде нашим відгуком при житті – жити для інших.

Така здатність відчувати себе і світ дає й можливості великі, а поряд з цим, ми і відповідальністю наділені, як за себе, то так і за всіх, бо відповідальність проявляється в наших діях зі справедливості. В нас уже інші очі, вуха, відчуття і ми це відчуваємо єством усім, відчуваємо причетність свою до божественного Промислу, як дію всесвітніх позитивних енергій.

Запрошуємо всіх на цій Землі до таких міркувань, до таких розмов із собою і вже деколи себе контролюємо, спонукаючи деколи до активніших дій, проганяючи втому і лінь, проганяючи гординю й осуд, і ці такі зміни уже формуватимуть нашу поведінку як свою потребу, зі стану можливостей.

Бо чим скоріше ми здійснимо очищення, тим скоріше відчуємо потребу до змін. Можливо, на перших порах ми будемо підштовхуватися умом до самогіпнозу, самонавіюванням з цих розмов і подальших дій. Це є правильний напрямок для нашого ума, саме так він дозріває до стану самоусвідомлення, для погодження своїх дій з духовною своєю сутністю, яку ми обумовили, як нашого контролера і наставника духівника – нашу совість.

Не будьмо відстороненими глядачами, не будьмо байдужими до основ життя, бо не розквітне щастя-квітка сама і пустоцвітом закінчиться усе буття. Треба трохи постаратися у такому навчанні для напрацювання повноти знань, для укріплення вмінь і навичок. А для утвердження цього ми запрошуємо поговорити всіх зі старшими людьми, бо саме вони у більшості своїй, оглядаючи свої роки на кінці життя, засвідчують марноту прожитих літ і ту пусту суєту і всіх своїх дій; бо не бачать і не чують своїх дій-слідів – для чого жив і що по собі лишив?

Ось так кожен з нас таке запитання ставить сам собі при закінченні життя. Будьмо готові відповісти собі, будьмо готові залишити сім'ї, родині свої надбання-знання, а не тільки речі, то тоді й душа така здатна буде повертатися знову й знов до нашого родового джерела з таким багажем благодаті для наших нащадків і на трени ці.

Хай кожен з нас має квітку, як життєву здійснену місію, бо вона є свідченням у житті, що ми приймаємо участь в пізнанні істини і це є життєвий результат, як плід, який готовий знову душу цю нести у цей прекрасний світ уже зрілішу і відповідальнішу. Саме такі наші свідомі дії і покращують умови життя, покращують наповненість його якісними діями і вчинками.

Хоча не все так просто у цьому бутті і не просто нам бути присутнім душею, умом і тілом у житті, та зізнаймося самі собі, що ми теж робимо помилки, які нагромаджуємо навкруги до певного часу у цьому житті, чи то готуємо усвідомлено себе, щоб саме з такого стану розуміння суті життя і своєї місії у ньому ми прийняли це благодатне життя. Так є, коли ми спостерігаємо за своєю поведінкою, бо засвідчуємо для себе, що інколи, куди б не поткнулися ми, то в ділах своїх маємо не багато моці, щоб закінчувати їх саме так, щоб радість наповнювала нас за закінчені діла і за ті відчуття, що наш результат порадує сусіда і всіх. ось як діють позитивні енергії.

Тож зізнаємося у житті, коли не здатними є ми, хоча би при закінченні, повернімося умом до розмови-сповіді, визнаючи помилки свої, що у житті було не раз, коли наші помилки котилися уже з нашої ж гори і попадали в нас, привносячи біль і біди. Тому то, ймовірно, у кінці, коли ми немінні тілом й духом є, то такі помилки й роздавляють нас, не лишаючи й слідів, не лишаючи й хороших споминів, які так чудодійно допомагають новим носіям душі, яка була у нашому роду.

Буває з нами й таке, коли ми в кожному житті плодимо помилки і в одному з них камінь-помилка роздавить і душу, не давши можливості відлетіти в ірій, або скалічить так, що душа собі й шукає таке тіло-храм скалічене і нещасне, залишаючи його на Землі і в рідні, щоб це було напominанням батькам і оточуючим саме для очищення кожним свого ества від проявів негативних. В дійсний ірій (вирий) відлітають, ніби, птах, духом ті, хто духовно доріс, духовно дозрів у цьому путі і саме цим він здатний бути рухомими енергіями в інших паралельних, чи перпендикулярних світах

Діло в тому, що Творець кожному дав можливість-волю самому собі вимощувати свій путь трошки й при можливості у цьому житті, то так і іншим. Бо ми не тільки здатні поліпшувати, чи погіршувати свої життя, а й інших відповідною поведінкою. У цьому абзаці вся суть розуміння нашого покликання життям сюди. Тому розуміючий буде свідомо дбати

про свою поведінку, як можливість змінити життя на краще тепер і для наступних поколінь. Такий вже замисел Творця – долучати нас до творіння позитивних енергій.

Так, є шанс продовжити життя в наших дітях, онуках, пра-пра...внуках і зберегти планету, бо багато залежить від поведінки людини. Ми спробуємо, а ви доповните у своїх діях цю ідею і спільно побудуємо ту природню цілісну дійсність, ЖИТТЯ, у гармонії між собою і з Творцем-святим Духом. Всесвіт прихильний до таких дій і тому такі знання присилає через святих старців, духовних вчителів, філософів, соціологів, письменників, які цими крупицями Знань, що відкрилися їм діляться зі всіма.

Зростання, розвиток і зрілість нас духом на протязі багатьох життів цей путь такої послідовності і засвідчує нам усім про вічність і про саме таку дію святого Духа. Та саме такі енергії несуть ті, які з покоління в покоління ідуть слідами мудрих і знаючих істинні джерела життя.

Щастя по суті й змісту є психічний стан людини в умиротворенні і в гармонії сприйняття, розуміння світу і себе у ній. І путь до цього стану проявляється з вибору такого стану, такої поведінки кожним епізодично, чи на певному періоді життя у еволюції духовного розвитку до усвідомлення цієї істини - істини ЖИТТЯ.

Людина в своєму еволюційному духовному зростанні іде до пізнання Любові з початкових пізнань своїх можливостей тих прагматично осяжних надбань у пізнанні справедливості, совісті, добродіянь, здатностей до творіння милості, милосердя і водночасі зі свідомого зменшення негативних проявів у своїх життях. Так Душа знає цей путь, та в житті організатором часто є наш ум і тільки з часу його дозрівання, ми і починаємо бути творцями цих позитивних якостей життя. Якщо Душа закрита нашими приземленими бажаннями для звичайного виживання і ум все робить для збереження життя зі своїх можливостей, то і це прийнятно.

Кожна людина є частинкою малою цього всенаповнюючого Всесвіту, і, будучи живою, виконує певні функції у всезагальному коловраті енергій. Чоловік має здатність самоусвідомлювати свою поведінку, може створювати певні умови життя для себе і інших, збагачуючи своє життя позитивом, маючи здатність давати його іншим, так і після смерті ці енергії несуться з її духовним центром в інше життя туди, де є потреба Сущому поправити ситуацію і умови. Саме таким способом людина своєю малістю творить свій внесок у вселенський процес еволюції.

Ми маємо виростити для нових поколінь вміння БАЖАТИ їсти ті плоди пізнання доброти і зла, бо саме на такому контрасті людина набирається досвіду, а потім мудрості і набиратися вмінь у здатності творити доброту, як путь. Хай кожен із нас знайде дерево життя своє, знайде свій корінець у ній, знайде гілочку свою, знайде на ній листок свій, бруньку, квіточку, плід, а потім подивиться на світ, то кожен зможе знайти точно подібного собі.

Путь відновлення забутих істин, Путь очищення життя від гніву, гордині і іншого зла є наша дієва молитва, як кожна думка, слово, дія, стан, які наповнюють нас і небеса Благістю, Благодаттю, Благоговінням повсюди і повсякчас, бо саме для цього Творець Духом святим для життя, для стягання якостей духовних цими енергіями позитивними посилає на планету цю кожного із нас! Суть цієї молитви у її постійності. Цей наш стан радості-блага з'єднаний з подібними енергіями Всесвіту і це єднання при нашому наповненні позитивними енергіями самовільно йде до всесвітніх джерел. Так, самі і вільно, нібито, шукаючи єднання. Ми почали добру справу, чи радіємо результату, чи відчуваємо натхнення якимось чином, то це вже так Дух святий радіє такому нашому стану, таким нашим діям і саме в миміці усмішка обличчя торкне, чи тепліше на душі є, то це так Творець нам дякує за співучасть у добрих справах. Знаймо усі про це.

Навіть тоді, коли ми спимо, то ці енергії і є нашими оберегами. Така дія їх і вдень. Він, наш Творець Всесвіту, наш Дух святий, наш БОГ святий, який живий, вічний і кріпкий,

наша пресвята Богородиця світу цього і з тими позитивними енергіями, які творили й творять сподвижники Духа святого, праведники, духівники, святі старці, мудрі люди і всі, хто в тій, чи іншій мірі творить добрі діла і, маючи задоволення, і радість діють як одне ціле. Нам би і слід всім вчитися жити і перебувати в такому стані такої благодатної МОЛИТВИ.

Це наша основна місія життя і вона є основною дієвою молитвою цілодобово у всіх наших роках життя, яке проявлене тілом, умом і душею саме нашою готовністю, устремлінням, вмінням, здатністю у всій повноті нашої цієї цілісності чоловіка, як стану єства, то так і поза життям таким, несучи ці енергії душею, духом тут і в засвіти. Саме хороші результати, саме участь у добродіяннях в стані радості і любові думкою, словом і дією і є основною розмовою людини зі Всесвітом до Творця-Духа святого. Кожна релігійна традиція наголошує, що тільки перед страшним судом можна буде спастися, читаючи молитву. В християнстві вимагають знати “Отче наш” і “Вірую”.

Такі віршовані молитви є прижиттєвими для тих, хто шукає БОГа святого у собі, хто шукає святого Духа у собі. Так вони помічні у настановлянні кожним свого незрілого ума. Та прийти до Отця-Творця-святого Духа можна тільки при житті залишаючи ті сліди своїми діями, будучи в стані і в постійній готовності. Так сказав і великий сподвижник святого Духа, Ісус Христос: “Тільки через мене, через такий стан єства, через таку готовність і здатність увійдете в Дім Отця!”

Будучи в стані радості-щастя і оберігаючи себе від негідних вчинків – то це і є ця свята молитва. Тому ми часто й пишемо, що саме життя у всій сукупності при усвідомленні своїх дій і є тим святом життя, є тією основною святинею. Тому не прирівнюймо вірш молитовний до істинної молитви. Це ми маємо всі знати. Тоді ми не будемо йти до церкви, щоб отримати благословіння на посаду службовця, не будемо йти на благословіння на війну, на вбивства, а коли ми захищаємо життя, то просимо, щоб Дух святий вразумив агресора, щоб додав сил і снаги бути захисником.

У кожного свій і тільки свій путь, бо ми такі різні по різності духовного розвитку і своїх задатках сприйняття і прийняття навколишнього. Тому ця постійність буття в стані молитви і засвідчує, що кожен здатен на цей подвиг духовний. Подвиг ми пишемо не як героїзм, а як здатність свідомо рухатися і розвиватися єством при житті. Навіть в нічному відпочинку ми є учасниками цього руху тим, що відсторонені від зваб і практичних дій.

У кожного свій путь, своя дорога, стежинка, манівець у цім житті короткім, та не відкидаймо ближнього, який поряд йде, бо життя у нас спільне є і наші долі переплетені енергіями подібними і ситуаціями, як і діями, в яких ми є спільниками. Та так, чи інак, ми усі по собі лишаємо життям сліди, споживаючи енергії його, а також лишаючи ті, які ми надбаємо у мудрості своїй із совісті і справедливості, збираючи їх з доброти у радості і з любов’ю. Саме це і визначає наповненість життя на цьому життєвому путі.

Тож знаємо, що коли ми почали відчувати, пізнавати Любов, БОГа, нас вже ніхто і ніщо не зупинить. Бо все це нам любо – ми щасливі, бо щастя і доброта вистеляють путь, яку любов’ю усі зуть.

Д Ж Е Р Е Л А

Хоча чоловік по факту є малою частиною всього Всесвіту, та в сукупності своїй і в гуманних взаєминах з усім живим і є тим благодатним джерелом всіх енергій життя на Землі, якими так вміло і невтомно управляє Дух святий.

Джерело думок у свідомості людини є одним єдиним, бо енергії для них і формують світогляди: мудрий у житті їх бере, там де з позитивом джерельце – чисте і святе; а злий у пошуках своїх вишукує болото, калюжу брудну де гниль і сморід є.

А є й думки з нашого ума, які формує в нас спільнота та, в середовищі якої ми живемо. Зазвичай, це ум не зрілий і лінивий, та він енергії з інформацій різних бере, чи то з канонів, законів, ЗМІ, від шаманів, з програм політичних, то їх енергії є тут, поряд, на дивані, тобто у найближчому ставку, де вода застоюна і в жабурнику, а буває чиста і питна після дощу. Тому й поведінка їх флюгерна, і думки, і слова із них виходять такі, куди дують суспільні вітри. Хоча саме з середовищ таких виростають пошуковці істини. Бо саме так є у природі і у Всесвіті, коли муха в певному місці харчі для себе бере, а бджілка квіточку пахучу шукає. Ось чому ми так і говоримо усім, що наш стан душі й ума і визначає місце, де кожен шукає собі енергії для життя.

Не скажемо однозначно й ми, що по різному буває у житті. Як нема ідеалів-зразків, то так нема і остаточно ненависників злих. Тому ці думки сумні ми пишемо сюди не для зневіри і байдужості, а для розуміння ситуацій різних, щоб ми обминати їх вміли при потребі.

Хоча основним провідником у житті є та доля-програма, яка закладена в біочіп-душу кожному живому, хто життям присутній на Землі і у Всесвіті. І тому так дивується часто людина і в радості, і в біді, усвідомлюючи цю суть, говорячи: “Ти диви – сут(д)ь-ба! Не оминуті її.” Ми знати її не здатні, лиш знавці подеколи можуть її бачити, лиш дозрівши умом до пізнання в устремлінні і здатні дещо міняти. Можливо, і ці дії передбачені у нашому путі від народження до смерті, бо все таки ми більше придатні дбати про тіло, про матеріальне облаштування в цьому житті.

До духовного ми лиш здатні добрими ділами йти і у наступному житті в нашу програму Душі в нове життя ці зміни будуть внесені до основних, провідних. Тому при можливості дбаймо про долучення робити і творити ці якості при житті. Бо саме так Душа наша здатна духовно рости і духовно збагачувати тих, до кого цю Душу направлять ті, які по своїй долі розпоряджаються ділами цими і турбуються виключно про духовні харчі для кожного із нас. Ми дбаємо про їжу, воду, сон, роботу і лиш дехто бажає у зрілості своїй піклуватися про Душу й Дух святий серед усього, яке лишив нам у Замислі своїм наш Творець.

Ось чому мудрість каже, що скільки людей у світі є, то стільки ж і доріг життєвих, якими кожен своєю йде. Тому не заморочуймося усі над пошуком джерел своїх, бо ми побачимо все таки їх, коли у ситуаціях складних, наш стан і приведе до них. Тому саме такі моменти часто визначають для нас зміни в поведінці життєвій.

А тут трошки пустимо різні думки, щоб кожен зайшов у життєвий магазин і вибрав не тільки те, що хотів, а й те, до чого душа приведе.

Та й думки ці для вас, читачі, бо тоді ви й спом’янете їх суть і вони свічкою будуть в життєвій темноті, даючи змогу вибрати вірні путі.

Людина серед усього живого на Землі не є чимось індивідуальним і розумним, бо за стільки тисячоліть показала себе, як руйнівник, як лицемір, як пошуковець вигод і користі. Тому от в такому спрямуванні і метушні забула про істини життя.

А от мудрість життя ми здатні спостерігати і в інших учасників буття. Тому людство і не здатне засвідчувати фактами про духовне зростання людини кожної у цьому коловраті енергій, чи в самодостатності своїй, як і не здатне знати про свою духовну зрілість. Бо і на цю зрілість енергетичну, як на зрілість кожного плоду у житті є свої споживачі. Паразити вони, чи лиш споживачі, чи то є умовами для розвитку Розуму великого у Всесвіті цим, або закінчується у пошуках при визнанні тупості пізнань, як життєвого тупика, зупинки...

А де ж діваються енергії їх? Чи знову дробляться до простіших в нових формах і скупченнях інших? Що ж дає життя на Землі протягом цивілізацій всіх? Де джерела Життя?

Та знаймо всі, що саме рух-дух енергій таких засвідчує нам усім живим про ту радість, благодать святу, яку ми спізнавати і приймати здатні, примножуючи її із дня у день у справах і діях хороших, які ми обумовили словами – справедливість, милість, доброта, любов ... Тому сама спроможність чоловіка і духовна налаштованість його свідомо їх творити і так з ними жити, чи при можливості навчати інших цих Знань. Будучи в місії такої святій апостолами правди і доброти для всіх по суті є позитивом у тому, щоб спізнавали всі умом своїм, як гармонія взаємин і гуманність дій формує стан добродіяча, уже як джерело Благодаті, щоб присутністю своєю і зі знанням любов нести у собі, леліяти, рости і зріти, роздаровуючи її іншим.

Тож кожному із нас потрібне розуміння, потрібні дії для творення такого розвитку у свідомих діях і не як певне зобов'язання, а як потреба єства – як щоденна їжа, як щоденний сон. Саме так ми маємо розуміти суть можливостей своїх, як частину свого життя, як витрату певних зусиль, вмінь на потребу продукувати при житті позитивні енергії - бо вони джерело додаткових енергій при труднощах, при біді у житті, бо вони джерело енергій Роду, Всесвіту і самого Життя.

Можливість допомагати комусь при наявних надлишках чогось матеріального, чи наявність матеріального, яке уже нами не застосовується є теж складовою можливостей. Однак суть таких можливостей досить широка при розумінні цього слова і цих дій при житті. Це перш за все усвідомлення потреби при найліпшому застосуванні в допомозі потребуючим і ніяк не з вигоди, чи зі спроби позбавитися речей, а тим більше ці дії не робити публічно, щоб показати таку свою “доброту”, бо це путь до гордині, до втрати такої здатності.

Можливість має визріти в умі і Душа підтримує цю життєву позицію в кожному до такої степені, що це буде постійне бажання життя, як звичайна природня потреба. Саме так. Ми, навіть, інколи будемо здивовані зі своїх дій – як воно так відбувається з нами, ніби, саме собою і все складається з тих різноманітних факторів, учасників. Інколи ми почали, а долучаються й інші і деколи завершують ще й інші. Так є. Бо буває, що тільки побачив потребуючого допомоги і все інше тут як тут приєднується в спільну дію. Побачив і осяяв, бо радість наповнила єство так, що, ніби, БОГ запросив до участі в добрих справах. Це досить добре стимулює до дій і мотивуючи, як ось так потрібних в цьому місці і в цю ж мить. Допомога не має розмірів, ваги. Вона не контрольована часом.

Чого такі дії благі так організовуються і дають відчуття радості? Та для того, щоб ми мали можливості взяти пряму участь. Можливо, це і не такий файний приклад, та це так подібне до того, що ми побачили потопаючого в річці – тут враз вся енергія думки в організації дій, крик і необдумані дії. Так, ми діємо природньо, без примусу; Духом святим відомі; ум прямо відключений.

Так, можливість – це є здатність бажати, **м о г т и** з наступною участю в діях.

Та саме відчуття у собі такої потреби вміння і спонукань наш ум, який є уже готовим до дій милості, милосердя, доброти, чесності, справедливості з ентузіазмом і любов'ю, які дають нам відчуття радості, піднесеності із розумінням того, що ми виходимо на цей путь в гармонії з іншими, на путь створення поміркованого гуманізму в нашій спільноті. Ці наші енергії наповнюють просторово наше життя і тих, хто знаходиться у них, навіть в інших видах учасників життя.

Тож навчаймося бути чутливими до потреб інших, вміймо побачити, почути цю потребу і вже акумулюймо сили для дій. З кожним у житті так буває, що ми бачимо, чуємо і є в наявності сили, гроші, організаторські здібності, та все ж часто сприймаємо, як легеньке торкання нас вітру по щоці, чи то буде миттєвий доторк до Душі – і в підсумку ми пройшли мимо, проігнорували прохання іншого, не зупинили автомобіль і не долучилися до допомоги. Душа закрита, холодне серце...

А що ми дали БОГу? Ним же дано нам разом з Духом святим це життя для дій, для продукування позитивних енергій. Вони ж бо є тим паливом для нашого руху тілом, його частинами, руху нашої думки в цю, чи наступну мить, або й через роки, коли наш

позитивний вчинок повторять наші діти, онуки, чи той спостерігач, який іще не був готовий до надання допомоги, до творення справедливості. Це ж прекрасно! Ми в потоках позитивних енергій. Нас прийняли до цієї спільноти, ми можемо бути учасниками примноження позитивних енергій тут на Землі і для Всесвіту. В такому стані кожен відчує в деяких ситуаціях, що ми діємо уже не так, як було до цього. Ми діємо уже мудріше, на, ніби то, щось утримує від лихих вчинків. Так, це позитивні енергії потоку нас саме так оберігають від дій плохих і від таких же дій іншими відносно нас. Ми уже не є предметом осуду за доброту... Тому міркуймо самі. Ми вже не будемо хвалитися, що це нас так БОГ святий оберігає, а тихенько приймемо Його поміч з розуміння, що це саме так і є. Ми в такому стані Благоговіння будемо славословити Творця-святого Духа і дякуватимемо за те, що вивів нас на путь змін у собі, на путь пізнання і прийняття цих енергій світлих-святих.

Нам же теж інколи допомагали, допомагають поглядом докору, осуду, гніву на несправедливість, інколи словом наставляють на путь істини, а деколи і дієво допомагають у звершенні своїх потреб і ми потім вдячні всім. Так, це наша подяка і вміння прийняти ці енергії позитивні. Тому знаймо завжди, що, можливо, ми сьогодні на коні, а, можливо, ми опинимося у біді і як прикро, коли відмахнуться від нас, чи почнуть дивитися в інший бік...

Не будьмо байдужими до біді інших! Будьмо вдячні святому БОГУ, що Духом святим живий, кріпкий, вічний, що в нашому житті трапляються ситуації, в яких ми мимовільно маємо бути залучені – і долучаймося, бо це не випадково Сущий нас сюди привів. Ось так ростемо й розвиваємося ми духовно – потрошки, але повсякчас і тоді дійсно зустрінуть ваші енергії на небесах. Ми ж бо всі туди устремлені, туди й відомі. Дехто й не думає про це. Та душа туди веде. Тому тепер, пізнавши смисл життя і джерела енергій, то ми здатні уже свідомо йти гідно у місії своїй, відновлюючи усе святе у собі і інших поведемо за собою. У нас у кожного є досвід, бажання і вміння робити так, як роблять інші.

Хай цей досвід знадобиться всім для творення енергій позитивних!

Навіть поява і сам процес відновлення життя чоловіка в основній масі відбувається завдяки духовним якостям, які є в них тими позитивними енергіями. Саме так основна маса людства зачиналася і зачинається в стані любові, яка проявляється у звичайній похоті, закоханості, коханні при усмішках милих, поцілунках, ласканнях, різних торканнях, переморгуваннях, упаданнях і інших іграх. Це прекрасно. Прекрасно й те, коли ми наповнюємо зачатє дитя до народження в оточенні позитивними енергіями, благодаттю його носія, так і навколишнє середовище. Люди сильно в цей період міняються – з них прямо, як з джерела ідуть енергії любові.

Ось так любов'ю наповнюється сім'я. Гармонія у всьому, гра у всьому. Граються батьки, грається з ними і дитя. Леліють, цілують, гладять, в оченята дивляться до себе притуляють, набираючись енергій позитивних, як із нового джерела. Так молоді батьки відновлюють втрачений стан любові. Ось тут з цього часу нам би зрозуміти цю мить і взяти за основу на все життя. Ми називаємо цей період, коли батьки у цьому зрілому віці починають щодня ходити в школу, в справжню школу життя. В цій школі вони знаходяться цілодобово, бо в думках, діях і словами тут проявляються істинні знання, де би вони в цей час не знаходилися. Тут, і нові мрії, і нові надії, тут і нові плани...

Та закінчується гра, то закрилася і школа, а маленький вчитель переходить в статус сучасного учня, чи часто в статус раба, де примусово, як засвідчує життя, починають перевчати дитину до умов, які вже вибудовані закостенілим суспільством. Вони іншого не знають і навіть не відають, що десь є такі знання про те як вчитися жити щасливо. Не має суспільство таких шкіл, інститутів. Загубила людська спільнота ці знання, замінивши їх ідолом золотого тельця. Це їх сучасне божество і на ньому будується життя, життя гниле по суті.

Тому то і ви-ховання (тобто (ви) батьки (ховаєте) від дітей істинні знання, ховаєте джерела основ благодатного життя) проходить зі свого життєвого нікудишнього досвіду (бо і нас свого часу уже таким же способом перевчили). Чого ми можемо навчити? Самі ж нічого не знаємо для того, щоб жити в радості і яке це життя в радості? Як батько уже з рабською ідеологією, який спізнав страх, прийняв покору буде здатен вчити вільну дитину літати,

духом літати. Ось так дитину батьки заводять в суєтливe життя, заводять в гушавину лісу з її життєвого путі.

Нам тільки допомогти їм жити, даючи любов і доброту до повноліття, як і інші життєві якості. Так, допомогти, бо в дитини свій путь, з яким вона прийшла у життя. Хіба ми не знаємо того, що у кожного із нас свій життєвий путь? Не знаємо... Тому і перевчаємо під себе, як помічника в надбанні матеріальних благ. Хочемо в дитині реалізувати свої нездійснені цілі і хочемо навчити виживати в цьому суспільстві будь якими способами. А це в основному лицемірство, обмани, хитрість, підлість, нахабство, сила, гроші. Таке перевиховання триває уже постійно, але в основному закінчується після створення нової сім'ї. Тож від років чотирьох-семи дітям уже ніхто про духовне своє покликання не говорить і не вчить. Хоча практика засвідчує, що батьки й самі не вміють жити в благодаті.

Діти починають пізнавати зло і всі негативні прояви наявного життя. Так втрачається любов і її похідні, бо те насіння її навіть не розпукнулося, чи не проросло, то воно і не дасть плоду-колоска. Ось так ми, а тепер діти, не відчули, не спізнали благодатного впливу любові, не спізнали її величі і того благородства її по суті й змісту, бо не було умов, не було її в оточуючому середовищі.

Біда, бідне духовно людство, бо навколо всіх наших подій, у, майже, всіх наших діях були і є обмани, злорадство, лицемірство, жорстокість і постійна боротьба за звичайне виживання.

З чим ми, люди, йдемо у майбуття?

Можливо бесіда та, що колись давним давно була у пошуках духовного джерела і була тією уже визначеною кимось твоєю життєвою стежиною... і мені довелося утверджуватися в цій думці роки усі ці. Та тепер я певний, що є Дух святий все таки у тих людях, які йому подібні і, що вони є істинні носії для всіх цих якостей доброти в словах і діях.

Ах, яке то щастя пізнавати і пізнати у собі ці енергії духовні.

Можливо, що ви й праві, та за ці роки я мав усе, чого хотів-бажав і таке відчуття, ніби тепер стою біля розбитого корита: все порожнє – і ті роки, і все життя, і всі у ньому дії, бо не відчував повноти. Так чуття неповноти і спонукало часто наш ум до дій у придбанні чого б то не було. А Душа була порожньою і тому були відчуття порожнечі. Душа хотіла любові і тоді уже треба було міркувати – як її надбавати.

Хочемо ми, чи ні, та духовне і фізичне життя між собою досить переплетені і так одне від одного досить узалежені. Додаткова духовна їжа, однозначно, додає фізичних сил, додає гармонії-гри при діяльності, додає наснаги, устремління, а от зменшення їх, зменшує у нас і можливості ці – появляється байдужість до всього і зневіра у житті у можливостях своїх, зникає впевненість і довіра у завтрашньому дні, майбутті. Ми перестаємо довіряти чоловіку-жоні, дітям, батькам, друзям і цим припиняємо спілкування, уникаємо і взаємин, а це втрата здатності обмінюватися духовними і життєвими енергіями.

Тоді виникають сварки, бійки, зникає ласка, доброта і любов, плачуть діти і батьки, розвалюються сім'ї. Занепадаємо Духом ми..., бо починаємо боятися життя і тому починаємо шукати смерті тут – у сімейних бійках, на суспільних війнах, у протиборстві з БОГОм і у відмові Творцю-Духові святому бути з нами... А далі алкоголь, наркотики ублажіння тіла і ума різними звабами. Тому надлишкова їжа і це нею ублажіння, як і алкоголь приводить нас до духовного занепаду. Ось як ми відмовляємося цим від якостей духовних і хочемо з допомогою їжі і питва відгородитися від життя, ніби, так тихенько і безобидно, бо ще сором є, ще докори сумління живі, та коли ми переходимо їх межі, то вже стаємо скотиною, та все ж іще боїмося самі відходити із життя самогубством, а шукаємо у ненависті до життя, шукаємо інших злих, щоб вони це тіло вбили. І ці думки приводять нас в ситуації, де є бійки, ці думки приводять нас на війни. Нічого випадкового нема. Інколи смерть гляне в очі і молитву шукаємо ми до змін, а ума ж нема, що перед цим ми зродили думку про відхід із опостилого життя.

Ми в такому стані уже починаємо замулювати джерело життя, вже й за душу й тіло не боїмося і не споминаємо про них, бо ми практично забули про наявність душі у нашому

житті, забули таке своє джерело життя – ми втрачаємо пам'ять, як ніхто на Землі з усього живого і тоді у безпам'ятстві таким ми по факту і є уже бісами, демонами; ми втрачаємо зв'язок з енергіями позитивними.

Ось так ми хочемо заховати свій страх, обмежуючи своє життя, звинувачуючи цих бісів, негативні енергії, як і шиком, чванством, красою той блиск, щоб ними засліпити ум і душу так, коли вони не зможуть у собі відкрити здатність життя любити, а перейти усвідомлено до дій, щоб благодать святу пізнавати, бо без них ми є глухі і сліпі, бо не чуємо, що живіт напух тоді, бо за блиском і гординею у житті ми не бачимо любові і доброти. І обидва ці спрямування, олицетворяють дві сторони нашого буття.

Тому визнаймо, що ці спрямування є результатом нашого ума, який уже повсякденно керує нашим тілом для організації тих чи інших думок, слів і дій. Тобто, майже, все це є у наших можливостях і вибираємо все це ми самі – наповнюючи себе цими порухами позитивними, чи негативними енергіями, то і відповідно зі Всесвіту до нас підтягуються подібні енергії і ними ми зміцнюємо свої життєві позиції, проявляючи в діючому житті ті, чи інші характерні дії, якими і створюємо умови в яких тяжко нам жити, чи умови в яких ми пізнаємо радість у житті, його насиченість позитивом. Саме ми є пошуковцями тих, чи інших джерел з яких і приймаємо додаткові позитивні, чи негативні енергії.

Хто ж його таким по факту зробив? Ми самі, ми своїми думками, діями лихими. Чи могли ми без цього обійтися? Могли. Однак думки ж не було, що саме це нас привело до витіснення любові до чоловіка-жінки, до дітей тими ділами злими, які так легенько і звабливо в наше життя приходять гуртом, щоб вибити із нас суть і подобу Творця-Духа святого остаточно і назавжди.

Не вставаймо на такі путі і в нас будуть запрошення долучатися до компаній тих, де справедливість, доброта і любов творить з людьми дива – вони щасливі, бо вони люблять і їх люблять. Цей шанс-підказка часто приходить до нас протягом життя, коли ми бачимо, чуємо, відчуваємо ту доброту і любов в інших.

До таких і саме до таких приєднуємося.

Похвально те, що коли є таке розуміння, то ми можемо міняти ці джерела, змінивши свій путь життєвий, змінивши себе перед цим вирушенням у мандри – омившись-очистившись еством, чи замазавшись плохими ділами, щоб не осліплювати своїх поплічників, коли ідемо до негативних енергій, бо ці дії нехороші є той пароль, той таємний код, за яким нас допускають до означених джерел.

Так, вибір за нами і тут потрібно трохи попрацювати над собою – ми можемо жити по совісті і справедливості, прийнявши благодать у своє життя, чи плодити зло і цим досягати певних цілей, втілюючи свої бажання в стиль життя, який є зовнішнім, показовим, але не внутрішнім нашим станом тихоплинності.

Зовнішня краса при хизуванні нас робить пустоцвітом і в результаті ми відкидаємо тоді усі надбання святі, а умом стаємо тупі і тверді, неначе камінь, що вкладається на душі, не даючи їй виходу у світ, виходу до джерел духовних.

Тож не ублажаймо тіла так бездумно і зовсім це є не мудро, а щиро й уміло дбаймо про духовне наповнення своє, бо саме воно нас життям насичує і саме воно красою життя висвічує, висвічує і той путь, яким ми усі йдемо.

Так, ми втратили звичаї Родів, втратили і традиції суспільно-релігійні, ми втратили джерела енергій для гідного і свідомого життя.

Однак майбутнє людства матиме сенс жити і жити спільно, як одна родина з домовленими умовами гармонійних, гуманних, рівних і вільних взаємин при таких розмірковуваннях. Вони уже будуть мотиваційною основою до визначення нашої діяльності, а саме до пошуку джерел духовних.

Чоловік, людина створюючи сім'ю уже формує позитивну мотивацію до пошуку, до устремління створювати умови для кращого життя. Сім'я є маленька ячейка суспільства і найбільш здатна до гуртування в тих архаїчних Родах з їх подібними традиціями і звичаями,

бо всі вони несли гуманну і єднавчу місію, бо всі вони найбільш здатні формувати позитивні енергетичні джерела цих груп. Подібність якостей життя продукує і подібну поведінку в цих Родах і це був би перший поступ до об'єднання. Єдналися би ми на цих позитивних енергіях без напружень і зусиль, це був би природний процес.

Такі природні спільноти мають можливість для збереження традицій при спілкуванні в обрядах і мають глибинну пам'ять віків, а ці віртуальні ублаження ума і тіла плохими ділами і є лиш надуманими. Вони не є істинними і об'єднані лиш по інтересах, але не на енергетиці життя у всіх його позитивних проявах.

Це трагедія людства, коли Роди втратили свою значимість у здатності виховувати наступні покоління і здатності навчити збирати і оберігати позитивні надбання Родів.

З появою абрисів націй на певних засадничих основах у формуванні цивілізованих громад, як умова створення держав, почалось певне розшарування у тій рівності всіх перед Творцем і світом. Нові князі, королі забажали самі керувати такими народами. Виникла потреба знищити поступово вольності людські. Це вдалося на суспільному рівні сформованою машиною державницького облаштування і новими ідеологіями і моральними цінностями. Якщо є ціна, то маємо і служити, і трудитися, щоб купити ці цінності, які, нібито, мають певну якість в життєвих процесах. Поряд з цим визнаймо, що духовні якості не мають ціни – вони безцінні і лиш ми маємо свідомо їх прийняти у свої життєво-творчі процеси.

Та проблема постала і в тому, щоб вивести з під духовного впливу Роди, знищити їх родову пам'ять. Люди знали, що над ними і в них щось є, яке нерозривно їх з'єднує зі Всесвітом, з іншими цивілізаціями. Тому, щоб не умаляти їх роль, бо це не просто, було створено посередницькі органи між людиною і Всесвітом – релігійні організації, які вже наушали, лякали, карали від імені творців Всесвіту; які оголосили етику поведінки, норми суспільної моралі у нерівноправному уже суспільстві. Мор-аль – це мор, заморення, знищення, заведення цією ідеологією, яка захована по суті й змісту в цьому слові в мор-темноту від самих начал. Ось так ми втратили зв'язок з джерелами Родів, які несли засадничі правила поведінки людини на Землі між собою, з природою, з Творцем-Духом святим.

Поряд з тим в нашому пристрасному світі майже ніхто не дозволяє людині танцювати в радості, співати, кричати і стрибати. З банальних причин: щось може розбитися, забрудниться одяг, застудиться горло і через подібні дрібниці знищується велика якість душі - устремління до пошуку в непосидючості, як суті руху енергій. Слухняну, смиренну, покорену людину всі хвалять, а непосидючу, шукаючу, творчу всі лають, бояться її, а в неї енергії життя досить на десятиох. Її непосидючість може бути абсолютно нешкідливою, але її лають через потенційну загрозу неслухняності, бо така людина купається в своїй вольності. Ось така непосидючість, неслухняність і вільність в діях лякає суспільство в цілому, але на таких індивідах існує світ. З віком ця енергія непосидючості трансформується в мудрість.

Мудрість у наших предків віталася, шанувалася, бо вона берегла основи життя, настановляла до добрих справ, формувала основи поведінки людей між собою і у взаєминах з природою. Це вони зі своєї духовної чистоти і святості отримували знання зі Всесвіту, накопичували досвідом своїм і тим, який збирали спостережливістю в діях інших учасників життя. Це були богослови, тобто ті, хто говорив про життя, про його цілісність, його взаємодію.

Так, їх знання лягли в основу створюваних релігійних традицій. Та корисливці і злонамірні люди хотіли і тут стати головними. Так, вони керували племенами, народами, націями у всій дрібноті із низів-служників і до вождів-президентів на всіх рангових ступенях, бажаючи керувати умами, тілами і душами людськими. От із цього середовища й були ті, хто почав переписувати ці книги святі. Логісти, повчальники, теологи, попи у всіх іпостасях і назвах, які уже тоді служили князю зла. Вони не боялися тих основ із Замислу Творця, не боялися святого Духа, коли вирішили переписувати основи життя для своїх вигод, щоб тримати маси у страху і тому фізичному і духовному рабстві. Саме такими на сьогодні є ці, так звані, книги святі, книги про життя – Толмуд, Біблія, Коран, Гіта, змінюючи

звичаєві традиції, змінюючи пріоритети суспільних зваб, суспільних цінностей над наявними основами життя.

Все ж слід зазначити, що ці релігійні традиції зберегли ці зерна Знань для себе, ці знання про керування цими енергіями і цим надають допомогу своїм послідовникам. Саме ці знання леліють, бережуть і несуть в середовище спільноти у місії своїй не простій наші духівники, старці, святі, сподвижники святого Духа, праведники, бо будучи долученими до установ цих традицій і по сьогодні надають їм статусу духовних організацій, які дбають за душі живих і душі, які відійшли із життя певного його учасника. Тому ми не можемо однозначно їх осуджувати і не ми їм суддя. Величезної шкоди роблять люди самі собі і їх суспільне керівництво, яке так погрузло в обманах, зрадах, корупції, крадіжках, насильстві і вбивствах, наситивши простори великою кількістю негативної енергії, в тому числі, залучивши до цього усі прошарки спільноти.

Так от ми прийшли у цих змінених цінностях у повний хаос, у надзвичайну руйнацію суспільства, яке іще крім того руйнує енергетику природи і просторів. Пройде з часом ця страшна руйнація у тяжкому відновленні істинних якостей життя і залишки людства, які берегли і збережуть їх, почнуть тяжке відновлення умов життя. Відродиться розсудливе спокійне розуміння життя, воскресне мудрість усвідомлення в пізнанні життя. То починаймо уже тепер працювати над відновленням у творчих пошуках путів, джерел енергій позитивних у собі і починаймо засівати ними терени, на яких ми і живемо з любов'ю до основ життя і з благоговінням.

Навчаймося мудрості, маймо діло з мудрими. Бо краще з мудрим нічого не знайти, чим з дурнем знайти. Нас життя постійно вчить мудрості. Тому то й греки нарекли процес діючого життя в мудрості з любові БОГОм святим, Духом кріпким і вічним, яке й забезпечується безперервністю в поколіннях родами. Саме так, родами. Бо саме спорідненість, спільність проживання і стиль життя формує й ум кожного учасника сім'ї до тих, чи інших вчинків, якими відповідально вимощується життєва стежа для кожної душі.

Коли ми усвідомлюємо життєву місію своїм умом, коли заявляємо присутність свою на Землі саме змінами на краще день при дні, то вже готовимось до пошуків джерел якостей духовних, бо саме пошук дає нам досвід і розуміння того, що ми скрізь і у всьому маємо вчитися жити, проявляючи терпіння, примирення, невибагливість, прощення в ситуаціях різних, коли нам є перешкодами лихі дії інших, чи свої. Ось цей момент і є тим прозріванням нашим, проростанням для життя, для вирощування благодатного зерна – це момент істини, це момент осяяння.

Ми готові до дій і вже знаємо до яких. Знаємо, що це прийшов той час-пора, коли ми умом дозріли іти просити прощення за помилки свої і здатні робити спроби виправити їх. Аналогічно, ми готові простити те і тих, хто нас обидив, чи іншу злу дію до нас привів, чим нас тоді огорчив. Тут, можливо, і повторюсь, що в кожній ситуації ми опинилися не випадково і в кожній ми мали винести урок-повчання, та коли цього не відбулося, то ми такі ж наплodжувачі зла. Тому тут має бути прощення і розуміння двохстороннє. Ми маємо попросити прощення з того, що ми дозріли до такої можливості і цим допомогти тому давньому обидчику – ми ж бо обидва були такі всрані молодці, що це зло роками несли. Прощення є першими поступами, як очищувальна, омивальна дія, а далі ум здасть свої позиції і Душа нас поведе на ті путі, де ми здатні творити плоди любові і доброти.

Людина не розуміє значимість якостей життя і досить мало пізнає свою здатність бути співтворцем якостей життя, а їх же після смерті частково у житті можуть нести їх нащадки, коли ми будемо долучати їх до вивчення цих Знань, до дбайливого дбання у щоденному наповненні позитивними енергіями родових джерел і дбайливого оберігання їх. Треба, щоб знали ми і вони про свої енергетичні Родові джерела, де у всіх випадках маємо можливість брати ці живодайні енергії, та все ж при вмінні.

Вміти брати, то потрібно вміти їх і творити, вміти наповнювати ці джерела самим.

Тому мудрі, пророки, святі зі своєї духовної чистоти і несли ці Знання про життя, про світ саме з досвіду, вмінь і знань життів людських. Вони бачили, чули, відчували собою,

всім єством своїм, бо вони були до цього готові і вже життями були і є оберігачами джерел Духовності святої.

Тож шукаймо саме таких.

Мені теж радили саме так на початку розмірковувань таких, коли ці Знання ішли в словах в книги ці. Мабуть, ми доросли Духом святим? Тож слава Йому і дяка від нас усіх!

Світ здригається від жахів, які робляться людьми і наявними технічними машинами. І життя, здається, стає ще більш спотвореним. Люди вважають, що вони працюють для якихось вищих ідей, але справи їх показують протилежне. Людство виявилось не здатним зберегти талант свій для збереження істинних знань про основи Життя, не зберегли розуміння про постійну щоденну потребу у творенні позитиву. Він фундамент, він стіни, він дах, він і все під ним і біля нього наскільки сягає зір у всій безначальності і безкінечності ЖИТТЯ. Людство виявилось слабкою ланкою у цьому ланцюгу колобїгу світових енергій. Тому воно й страждає так важко у цих кризах, стихіях, війнах.

Саме розвиток людства стоїть на тій ступені, який має можливість закликати рішуче всіх до співпраці, бо основа Буття є розумне співробітництво і усвідомлене розуміння психічної енергії, що дає можливість минувати певної участі в людському хаосі, а звідси і в хаосі Всесвіту. Всі зовнішні матеріальні здобутки не врятовують від взаємного руйнування.

Тут до цих слів напрошується суспільна політична та економічна доцільність тих замовників і тих хто формував ці моделі розвитку спільноти. Тепер ми відчуваємо роботу цих “трудяг”, цих глобалістів. Подібне ми можемо сказати про намагання зменшити чисельність людства, хоча вони займаються і іншими питаннями життєоблаштування планети. Їх непокоять інопланетяни. Однак вони не покидають спроб відвідати інші планети самі.

Непередбачуваність їх планів і цілей, способів і засобів, що в підсумку створює ймовірність знищення планетарного існування, зримо проявляючи результати пророцтв. То хто тоді підготовляє апокаліпсис, чиїми руками? Нашими і нам подібними. Часткові руйнування небезпечні і в менших розмірах, бо проходить порушення рівноваги в круговороті енергій Природи. Руйнування несе знищення навіть однієї ланки круговороту, бо знищується джерело і злітає весь ланцюг. Активну позицію і саме усвідомлену займає цій руйнації людство, маючи свободу діянь, чим може створювати катастрофічні наслідки для Природи.

Чому ж людство так напружується своїм умом у владарюванні, у безмежному накопиченні матеріальних статків, а не в благодіяннях, а не на милосерді до собі подібних?

Якщо ми скажемо, що це доля така в цієї спільноти з усім і вся, що відбувалося, руйнувалося, творилося на протязі цих тисячоліть цієї цивілізації, як і кожного в окремоті, то виникає запитання: “Чи ось таку програму життя закладено нам жити тяжко, а то і просто сказати виживати усі ці роки, коли долі у всьому живому так переплетені і лиш зусилля, боротьба, війна здатна знову виплескуватися з носіїв у простори усіма видами негативних енергій? Де божественне зерно чоловіка? Чи дійсно Творець у Замислі своїм усе це заклад у програму? То як тоді Його назвати – тираном....? Чого життя не має осмисленості? Все якось суєта, боротьба.”

Здригається Всесвіт, від устремлінь, так званих “створюваних досягнень” людини, ми здригаємося при багатьох амбітних, гордовитих побудовах і багатьох суспільних, економічних і політичних битвах. Але у світі Духа головний важіль є накопичення духовного устремління, визрілою потребою, яка є мотиваційним покликом для небайдужої частини спільноти до відновлення забутих істин життя.

Пересилити удаваний опір єством у світі Духа можливо лише своєю насиченістю позитивними енергіями, своєю міццю духовною. Не слід думати, що світ Духа є лише віддзеркаленням світу Земного. Бо якщо сфери духовного світу представляють відображення земних, то все ж у світі Духа є сфери, що оберігають сфери земні в їхньому еволюційному зростанні і саме в цьому призначення людського життя, як і інших, на планеті.

І чи можна очікувати, що людина буде просуватися без прилучення до космічної енергії в гармонії та щасті, розвиваючи своє єство в нарощуванні духовних якостей? Духовне зростання наростає тільки тоді, коли людина усвідомлена і знаходиться в єднанні з розвитком Всесвіту. Всі устремління людства так мало рухають еволюцію розвитку Духу із за малої кількості усвідомлених. Якщо чоловік не буде в єднанні з всесвітніми позитивними енергіями, з їх устремлінням на поліпшення життєвого облаштування, на духовне єднання, на утвердження волі і миру, на загальне Благо, тоді цей шлях таких «творінь» є негідним.

Так, знаємо, що кожен, думаючий, говорячий, діючий про добро, є вже людина небезпечна в очах суспільства. І багато з нас настрахані діючими ідеологіями і діями державних структур не здатні долучитися і відгукнутися на поклик Всесвіту для виправлення наявного перекосу у цій порушеній рівновазі між позитивними і негативними енергіями. Люди бояться відкрито захищати основи життя. Та все ж усі ці умови ми прийняли, розуміючи, що вони для нас, дурних, і долею прописані, а розуму і нема, щоб все таки шукати способів і методів для творіння собі, в сім'ї, родині тих якостей життя, які є енергіями позитивними і саме вони вводять нас кожного в стан радості, яка проявляється задоволенням умовами життя, яка є з можливостей її творити кожним. Ось у цьому наше покликання життями сюди, на цю планету і є.

Ми маємо шукати, будувати ці джерела, ці потоки енергій позитивних, як шукаємо місця для будівництва криниці, щоб при потреби напитися в ній водиці. Так ми маємо розуміти суть джерел духовних енергій, бо в них наша міць фізична, бо в них наші можливості бути співтворцями, бути істинними оберігачами цих якостей святих.

Творімо добрі справи потайки від собі подібних, коли іще страх нас гнітить, а Всесвіт же все одно фіксує (бачить) нового творця позитивних енергій і з радістю приймає. То навчаймося і ми приймати в себе його знання для дій. Тільки сильні духом здатні кохати, любити, а слабкі часто є злі, ледачі і часто сліпі. Звісно, очі є, та душею-серцем не бачать і тому не бажають кращого життя будувати. Такі часто брешуть, лицемірять, осуджують, мстять.

Не слід думати, що ми негідні життя, бо у кожного є бажання до кращого життя. так народжуються думки, бажання, є невдачі, розчарування, стреси, але саме вони нас таких сліпих борців, ніби, провокують до розмірковувань про покращення умов життя, провокують до пошуків, до дій, шукаючи спокою і розсудливості у собі, то так і у взаєминах зі всіма. Така позиція наша дає можливість подивитися в корінь проблем і негараздів і тоді ми дійсно побачимо що таких як ми є досить багато, або в одних одні проблеми, а в інших зовсім інші. Нема таких, які здатні жити так, як камінь, не проявляючи руху, емоцій, дій.. Але він же теж життя має у собі. Йоги, святі старці теж у постійних бажаннях і пошуках, бо навіть увійти в стан спокою потрібно забажати, потрібно знати, як увійти в цей стан. То так маємо пізнавати те, як вийти із проблем, чого саме в нас вони такі, що вони нам хочуть сказати, чи навчити, бо однозначно вони не випадково є у нашому житті. Осмисленість така є стимулом до дій, це початок прозріння, осяяння умом і можливість проснутися до активного, чи спокійного, врівноваженого життя, то цим очистимося від негативних енергій і нам відкриються можливості до добродіянь.

Коли ми навчимося бачити в будь якій негативній дії щось позитивне для себе, коли біль, не ототожнюватимемо, як покарання нас БОГом за наші помилки, якщо осуд, несправедливість від близьких, колег і просто подорожніх будуть нас спонукати до позитивних дій, то так ми утвердимось в правильності своїх пошуків, своїх думок, бажань і дій.

Просипаймося, люди, що ми робимо кожен конкретно? Узрймо БОГа, узрймо в собі всі і все позитивне, що тільки ще є в нас, бо є шанс спасти і душу, і тіло. Згинув у господарстві кінь – купиться молодий, згоріла хата – збудується нова, загубив душу – то вже не знайдеш і не повернеш. Гине духовно частина суспільства у своїй злобі, потоки якої кружляють на Україні і по всій Землі – у цій твані суспільних відносин розкрадання, нівеляції духовних цінностей, безробіття, економічного штучно створеного занепаду, знищення мови, музики, матеріальним збіднінням основної маси суспільства...

Яка ж сила піддала країну смертельній небезпеці руйнації всього і вся? Силу цю накопичували ми своїми обманами, підлабузництвом, наклепами, гнівом, злобою, гординею, осудом і цим посунули з нашого життя інші прекрасні якості Радості, Шани, Умиротворення, Ніжності, Терпіння, Милосердя, Справедливості, Довіри, Доброти, Любові. Саме в цьому природа описаних явищ, в яких ми сьогодні барахтаємося. Саме цими якостями людство здатне частково зберегти себе для відродження цивілізації.

Ми ще не народили єствами своїми такої кількості енергії, яка б родила таких індивідуальностей, які б мудро і справедливо управляли цією спільнотою. Та суть життя не в них і не в традиціях релігійних – вони приходять і відходять, а на їх місце нові підходять. Ми ж бо не скажемо, що християнство потрібне всьому світу і докладатимо зусиль, щоб по всьому світу воно зайняло ту ототожнюючу духовну нішу у наших життях. Так не було і так не буде.

Волошка розцвітає в житі, чи пшениці, а от в Сахарі, чи за Північним полюсом вона не виживе. Навчаймося приймати все, що появляється у нашому житті, але ми візьмемо саме те, до чого нас притягне якась невидима потреба. Скажемо й так, що не всіх влаштовує любов, істина. Так є, і навіть гірше, коли ці якості в комусь викликають роздратованість, зло. Різний рівень розвитку життя в окремих учасників його. Чимала частина спільноти хоче смерті і чимало з їх числа провокують інших, щоб їх вбили. Саме волею свого вибору вони на дану мить вважають якраз найкращою, бо смерть відлучить їх від подальшого наплodження негативних енергій. Тобто Цілісність це прийме, бо короточасний, чи триваючий відхід енергій життя дає енергіям душі час для перезавантаження програми. Так, це можливість збереження врівноважити рух позитивних енергій цією душею у новому житті. Цілісність приймає такий хід енергій, приймаючи, береже справедливість, доброту і любов, бо вони оберігають тих, хто творить якості життя.

Саме з такого розуміння і осмисленості полегшується фізичне, розумове навантаження; ми перестаємо боятися різних невдач і тоді вивільнені енергії у єстві приводять нас до вибудови, чи відновлення своєї сутності – судь-ба. Так, це програма дій, це той період життя в роках, це ті надбання, які нас веселять, це ті підказки в промахах. Це новий інтерес до всіх процесів у довкіллі. Возрадуйся чоловіче!

Ми продовжуємо цю тему не для ганьби когось, не для вказування шляхів поступу і розвитку всіх – від пастуха до президента, а для усвідомлення ситуації і най БОГ ваш і наш вам і нам підказує як далі нам усім жити на цій прекрасній планеті.

І наша радість у тому, що Ви побачили знайомі слова-відчуття, а ще більш вдячні, якщо вони Вас спрямовують до пошуку невідомого – джерела Духовності.

ПРЕМУДРІСТЬ

А мудрість приходить із життя. Вона й була тисячоліттями у нас, з нами і між нашими взаєминами. Жило людство, набуваючи позитивного досвіду і ці знання про свій досвід лишало для наступних поколінь.

Та премудрість для себе ми маємо віднайти її джерела у собі. Знайдімо кожен у собі те, чи почнімо діяти в напрямку такому, в якому ми здатні відчувати задоволення, радість, а не сум і гіркоту. Знайдімо у собі довіру до того, що розвіює сум, то це розвіє і проблеми наші.

В добру путь вам друзі, в пошуках мудрості у собі, бо вона і вкаже нам ті путі, на яких ми будемо вибудовувати всі якості життєві!!!

Все життя людини, як частини цієї Цілісності життя, протягом тисячолітнього осягнення думкою мало в основі своєї самоорганізації певні правила поведінки, які створювали умови для розважливого, мудрого співжиття цього виду ссавців (звіра, тварини, які і характеризують істинну суть (правильну, чи не правильну, то це ми далі свідомо, чи неусвідомлено приймаємо за з-ра-з-ок в поведінці людини) в природі, як можливість кожному змінювати поведінку, перебуваючи в певному об'єднанні людських істот на основі певних правил поведінки, які людина не маючи сучасних установ і організацій, щоб діяти від мудрих надбань, мудрого розуміння і значимості цих правил все ж знайшла спосіб засівати ці знання в людські уми, як норму поведінки в середовищі людських об'єднань – сім'ї, родини, роду, племені, народу, а тепер і націй. Це було щось віддалене і яке несло саме ці якості, які б несли мотиваційну основу для єднання, для вибудови тих взаємин, які сприяли би і фактично сприяли єднанню людських істот при звичайному виживанні в природі, як об'єднаної ланки таких істот, як людина.

Це був в православ'ї культ божества в символічному зразку за своєю поведінкою в проявах природи – це було і є Сонце. Воно освітлювало, давало тепло, тобто саме створювало умови для життя всьому живому у своїй безкорисливості, у відсутності забирати в людини умови хорошого в житті. За це людям воно й подобалося людям і його прийняли, як ідеал, як з-РА (сукупність людини з сонцем)-з-ок (з цілковитим одобренням, прийняттям для навчання саме так жити, як Сонце, даючи світло, як можливість бачити горизонт, даючи теплоту взаємин, як умову для об'єднання. Саме така діяльність людини і була в основі культу божества Сонця і подібна суть збережена в словах, які бережуть ці основи поведінки і емоційного сприйняття. Поширення енергій окремою людиною, то так і навченою спільнотою. Це відомий культ РА, як культура поведінки, дій, як зразок для всіх. Саме ця здатність і визначає нашу поведінку.

Мудрість зберегла в традиціях ті знання про те, як створювати умови свідомого прийняття духовних якостей. Це були періоди народження цих якостей життя, які і формували особистості, які мудрі люди сформували в певні правила поведінки. Це були основи справедливості у взаєминах, на щирості її дотримання, бо саме вона додавала у взаємини теплоту і ту відкритість (здатність бачити, як вдень при освітлені сонцем, без утменнення в тій чистоті-чесності) добрих намірів на повній до-вірі. Довіра і зберігала цю справедливість і цієї довіри вимагали люди одне від одного.

Це в тривалості років набуло форм традицій. З часом хитрі і корисливі люди зрозуміли, що цією довірою можна змінювати поведінку людини і почався хаос-суєта людського ума. Люди почали зневірюватися. Тому лідери общин почали організовувати певні обряди для збереження довіри до їх прихованих цілей з метою використовувати працю інших на користь собі.

Розділили людство такі організації і первісні пізнання правди-істини при допомозі ритуалів, обрядів були умовою якими можна зберегти їх і так появилися окрім праведників, які слідували за чистотою взаємин між людьми, перші шамани, яких утримували ті корисливці, які несли їжу і появився обряд пожертв, жертв матеріального плану, а вже не жертвності у своїй поведінці для дотримання правдивості у взаєминах. Ця тенденція забирання в інших результатів праці від інших збережена і на сьогодні. Навіть розвиток нових технологій, розвиток науки і технічних можливостей не змінив цю тенденцію використання інших. Ми не є мудримися, як цілісність, ми майже, всі стали рабами. Одні у

процесі виробництва необхідних товарів (їжі, одягу, знарядь праці), а інші рабами тих способів, щоб розподіляти ці товари і ними впливати на поведінку людини, впливати на її світогляд, привчаючи до лицемірства.

Це створило умови, щоб організувати певні організації, які б займалися саме цими питаннями. Це були перші зародки сучасних релігій. В них зберегли ці засадничі основи справедливості, доброти і любові, та в обряди і в слова почали вносити іншу суть, яка мала в наслідках проявлені негативні зміни в поведінці людства. Довіра почала зникати, як визнаний рух, рух енергій і особливо позитивних, як істинне джерело якостей життя. Як умова їх присутності в житті.

Та почали утверджувати віру (сталісність догм, як силоміць встановлених обов'язкових норм). Це була змінена ідеологія і цей процес таких змін є триваючим. Про повернення до першоджерел мови нема, а вишукуються нові методи, способи для утримання цих релігійних традицій в різних відгалуженнях. Цим сьогодні займаються держави, бо вони, як суспільна надбудова, як основний накопичувач матеріальних цінностей, як основний наплodжувач негативних енергій шляхом маніпуляцій з допомогою цих релігій, інституцій психологів, психіатрів застосовує страх, як емоцію, як вплив на психіку людини для тримання усієї маси людства у покорі.

То чого отак паплюжно мудрістю підписуватися за очікувані всіма блага. Більше всього ми до цього духовно не доростаємо в масі своїй основній. Тому коротко означимо тут контури джерел, з яких появився чоловік і є діючим понині.

Першотворіння нашого Творця отак в мільярдах років практично зберігають свій первісний вид, склад і життєвий уклад і тому ми вінуємо Його з перших помислів і слів з тих просторів всевишніх, то так і з розуміння того, що ми тут присутні, як Його творіння, як Його діти. Тому ми шануємо Його у молитвах, як тим нам відомим образом Отця -тата, бо він нас родив, добуває їжу разом із мамою нашою і вже спільними є всі турботи і піклування про дитя своє.

Ось у чому проявлений образ Творця татом ми на всій Землі визнаємо, ось чому всі дії батьківські так на творіння Творця подібні. І тому дихнув, вдихнув у нас життя – і оживив.

А так, як людина не спроможна сама пізнавати цю таїну до кінця у всій безначальності і без кінця, то теж поклонялася в подяках щодня про те, що вона бачить, чує, відчуває і, що є жива.

Тому за цю здатність жити і творити в цій таїні для її ума тисячоліттями закритій, то тому вона теж віднесла цю дію духу до божества, яку ми називаємо рухомістю, рухом, що саме рух енергій у всьому живому, видимому й невидимому, що саме дуновінням приведено усе в рух, який обумовили словом ми цю прекрасну дію – Дух, Дух святий, як головний, що проявлений Життям-БОГОм і так вміло управляє усіма творіннями Творця. Бо саме світлі енергії позитивні є началом невидимого руху, бо вони і є дійсністю поступів еволюції. Хоча негативні енергії теж є рух-Дух, та вони є сировиною лиш.

Тому і всі наші розмови і всі устремління жити, жити, творити і радіти з любов'ю у собі до себе і до всіх звелися до спільної молитви, яка і є основою нашого джерела життя, є істинними Знаннями про життя у цій Трійці пресвятей – ТВОРЕЦЬ-БОГ-Дух святий.

Такі Знання доступні тим, кому Дух святий їх відкрив, бо вони його прийняли саме за здатність творіння Творця берегти у БОГа прояві. Він є продовжувачем дій Творця у Всесвіті і на Землі, відроджуючи БОГа-життя у всьому і вся. А це ж які Знання, які вміння відновлювати і зберігати життя; яка мудрість, терпіння й милість треба.

Можливо всі ці обумовленості в інших попередніх цивілізаціях були, коли до нас, людей у цивілізації цій приходять такі Знання через пророків і тих, кого Дух святий осінив зі Всесвітнього джерела енергіями мудрих знань.

Так наш ум і наша душа здатна свідомо (з відома Духа святого) передавати ці Знання для нашого ума і він уже є спостерігачем, оцінювачем, аналізуючим осередком у прийнятті рішення. Досвід у житті приводить до мудрості. При наявності її, ця Душа понесе усвідомлену мудрість у всі наступні життя, які людина умом при житті набула своїми

спробами у досвіді. Ось так часто і говорять, що дурний дурним і помре, а мудрий мудрість людям понесе.

Православ'я від слова право-правду славити і брати його за основу у взаєминах між людьми, між людьми і природою визріло в таких пошуках праведників, щоб почати розумно відновлювати давно забуті істини якостей життя. Православ'я має всі можливості, як фактор відновлення прекрасних взаємин по всій Землі. Тож славословімо (словом славу несімо у простори ці позитивні енергії, які і будуть нас єднати з позитивними енергіями Всесвіту, то це і є умовами спастися, умовами збереження життя.

Православ'я, як форма єднання людської спільноти має всі можливості бути і далі основною ідеологією в організації культ-у-ри поведінки окремого індивіда, чи особистості, як учасника життя, члена цього об'єднання до зразка, до образу і подоби, яким є об'єднавчим джерелом у тому первісному божестві РА і славословінні справедливості, як засадничої основи взаємин між людьми по всій Землі.

Приймаймо все як нам вдалося – з усвідомленням і більше не робімо подібних помилок. Помилка теж добрий вчитель, коли ми це розуміємо. Не дарма є приказка, що на помилках людина вчиться робити добрі справи. Бо не роблячий помилок не є шукачем кращого щасливого життя. Тільки мудрі усвідомлені люди не роблять помилок і їх мудрість веде в щасливому життєвому потоці.

Ведімо себе мудрими думками, словами і благодатними ділами при житті умиростворено і гідно, щоб за все, усе нам не було соромно. Бо саме на це настановляє всіх наш БОГ-ЖИТТЯ святий, що Духом святим є кріпким і вічним, як Всевишній, як духовне джерело Всесвіту, що є зверху і по низу позитивними енергіями, які присутні і ждуть від кожного з нас змін.

Бо Він нам довіряв і довіряє і на істинні зміни благословляє, а нам усім, хто живе у благодатнім краю цім, зрозуміти слід цю суть святу – для чого ж все таки ми покликані життями сюди і чи придатні прийняти мудрість в дію по відновленню забутих істин, як основу, які і є енергіями тими, які забезпечують все і вся умовами для життя, щоб Україна й увесь земний люд пізнав Благодать і прийняв її у праці, відпочинку, сні.

Зернина пшениці залишає себе однією насіниною, щоб зберегти вид-рід в наступному році інші шістдесят насінин ідуть іншим. Ось яка прекрасна самовіддача задля інших – сама жива і рід, а скільки енергій життєвих передано іншим – і це її покликання, її місія життям тут. Так, у кожному, хто життя має у собі і є присутнім життям у цій діючій місії – творити позитивну енергію і нею жити і її ж частину віддавати іншим. Так зберігається кругообіг всесвітніх енергій. То і таке ж покликання основне і є саме ЖИТТЯ, і радість в ній. Тому маючи можливості творити доброту з радістю і любов'ю у собі, щоб іншим ці енергії позитивні нести ми саме зараз маємо прийняти цю істину, як мудрість вікову. Долучаймося усі до творення благодатного життя, бо тільки міццю цих енергій збережеться спільнота на цій Землі.

Бо саме ця місія покладена, як і Всесвітом передбачена у долях наших і цього краю з усім живим на теренах цих. Тому ми, усе, що рухається і має рух у собі, як частиною енергій всесвітніх, то воістину воно усе є цим сім'ям-насінням, яке придатне творити якості життя, бо і є цілою родиною великою на Землі, яка і засіватиме любов'ю простори ці.

Не може так довго бути, коли зло “керує” життям, не гребуючи нічим, та так затято, щоб понищити не тільки людство, а й благодатні Духом ці краї, хоча доброти і любові так обмаль є в середовищі людським і тому нема гідної ходи у тебе, БОГУ мила Україно і у мене, то зберімося усі і візьмімося за руки, щоб зібрати на теренах цих ті крапельки любові і доброти, щоб вона із нашими серцями гідно у цьому світі йшла.

Скажу й про тих, хто є істинним у своїх діях, коли гармонійно несе у своєму житті якості духовні, чи то вони з головою поринули у творення позитиву і беруть активну участь у просвітницькому пізнанні чеснот людства. То я й радію і в молитвах благодарую тим, хто

свідомо поширює ці знання і ділиться своїм досвідом з усіма. Саме з такого розуміння, ми і пішли словами у Всесвіті, як і попередники, щоб допомогти людству узріти велику небезпеку і у повчаннях з мудрості Всесвітньої описую способи і методи, щоб єднати ці енергії доброти і любові, які здатні приймати їх.

Радують те, що чимало з нас подібних є готовими цим стверджувати життя і його основи.

Поряд з тим вони не вказують, що знання, мудрість і якості життя їм посилає небо, хоча подеколи зізнаються, що відчують притік таких енергій в їх життя з просторової необмеженості. Вони часто стверджують, що ці потоки (позитиву і негативу) є постійно в наших життях і це є їх природний кругообіг у Всесвіті, що це є проста спадщина наших пращурів і саме цим вони є найближче до істини.

Однак промисел Творця в тому, щоб ми постійно зріли духом, розвиваючи духовну природу свою і тому дав можливість чоловіку проявлятися богоподібністю в думках, словах і ділах своїх.

Ось чому с-мир-ення є хорошою дією, коли ми з духовної чистоти у собі можемо мати доступ до досвіду людського, щоб себе від помилок уберегти. Це і буде наш перший свідомий крок у вибудові змін. Таким мудрим підходом при налагодженні взаємин зі світом всім ми засвідчуємо свою готовність шукати путі до істини, шукати її джерела. Такі зміни, такі дії з благоговінням прийме все єство і ми зардіємо приємністю у собі за таке життя, що прожили не дарма.

Ми розуміємо й те, що це є перший крок до пошуків себе, до пізнання своєї суті, до прийняття свого місця життям тут, та й починався і починається він з пошуків помічників і ними були мудрі люди, духівники, оракули, відьми, а потім і релігії різні. Такий практично путь в духовному розвитку до зрілості проходять всі душі, а з нею і ми мудрішаємо умом протягом усіх життів, в яких знаходить прихисток душа.

Це є правильним, бо тільки ми відчуваємо потребу за покликом Душі шукати істину життя і в цьому путі приєднуємося до релігій різних для спільних молитов-розмов, приєднуємося до благодатних дій, на які ми енергіями життя придатні, а вже коли ми духом ростемо, то шукаємо інших і глибших джерел якостей духовних і вчителів.

Ось так помаленьку із життя в життя ми душею, духом йдемо до єднання зі світлими енергіями Всесвіту саме з розуміння того, що життя є на Землі і далі, то тоді й приходить оте прозріння-освячення умом і тоді ми і є придатними єством приймати плоди Всесвіту, як Цілісність святу з благодарінням сім'ї, родині, всьому оточуючому нас, бо часто саме їх енергіями ми і жили. Та й тепер розуміємо, що ми не були бездіяльними у зневірі, чи в байдужості до життєвих процесів, а щось вело нас до пізнання. Так, це так діє душа в людині, коли тихо виводить нас в ситуації життєві різні, в різні зустрічі з природою, з людьми. Де ми можемо по іншому подивитися на себе і на світ. Ми ж можемо бути добрими, щирими, щедрими, люблячими при житті, то і сміливіше долучаймося ділами до творення таких же якостей і далі.

Побачивши когось у біді, то не відвертаймо голови і не проходьмо безучастно, бо це буде несправедливо, а випадковості такі відбуваються з людьми саме по Замислу з висоти, щоб обидві сторони в ситуаціях подібних утвердилися умами в якостях милості, милосердя, любові і доброти.

Ось так ці життєві якості вибудовують шедеври при житті, збільшуючи у розмірах полотно на якому зросло це якісне зерно. Це диво і воно приємне в суті, бо всіх учасників єднають вони цими якостями святими – то будьмо усі такими.

Як приємно діє доброта – і радістю серце зігріває, і жити хочеться щиро й справедливо, бо це велике диво – доброту зі стану любові творити і цим святі якості ростити. Бо це явні можливості допомагати іншим і саме так практично діє усе живе на Землі.

Кажуть мир жорстокий, злий, та все ж у ньому є місце і святим. Тому і в середовищі нашої спільноти – є носії любові і доброти. Таких кажуть не багато, та саме їх енергетична міць дає людству можливість нести ці якості всьому во благо. Так, це певна жертвність

енергіями життя і ми це маємо розуміти, як ази, які є у всецілому житті від нач-аль. Тому несімо їх на жертівні олтарі усе свідоме життя, бо кожен з нас там енергії собі брав і не розтринькуймо ці енергії попусту на різні зваби і на надмірність у речах, бо всеодно ніхто з собою їх після смерті не несе. Не хочуть, чи не можуть? Ніхто не висловлював чогось своєї думки з цього питання після відходу.

Поява проблем і труднощі не є випадковістю проявів таких, а є напominанням нам, що ми десь у житті схибили і ними Дух святий-енергії позитивні дають можливості їх знайти у діях своїми виправити.

Починаємо із основ, як завжди, перевіряючи діла з позиції совісті і справедливості, перевіряємо себе на предмет того, чи були ми милосердними, чи доброту і любов леліяли в роках прожитих, бо ці якості при житті є визначальними і значимими при формуванні стилю життя і нашої поведінки щодня. Знаходимо ми їх, чи ні, та все ж дякуємо Сущому за них, бо саме труднощі у житті є, ніби, ревізорами на виробництві, які дисциплінують нас, не даючи послаблювати життєвий ритм, допомагаючи бути в бдінні завжди, а це і стримує нас від рішень хибних.

Так, труднощі не є випадковими для нас і для роду всього, хоча життя в цілому є лиш одна прекрасна мить, та все ж помилок великих у життя не допускає саме так, труднощами малими. Ось чому мудрість людська так кожного із нас вчить, щоб ми дякували за створені нам труднощі, бо вони є, ніби, шліфувальні круги – шліфують, загартовують у результаті, а насправді у досвіді таким ми є ще мудріші.

Тому не картаймо БОГа святого за біди свої, проблеми, труднощі, бо своїми надуманими образами, гнівом, іще більше наплоджуємо енергій злих. Отака бесіда повчальна пройшла з усіма читачами і тепер ми будемо завжди приймати рішення мудрі, щоб гідно у житті ім'я чоловіка нести.

А для цього справді треба мати розвинутий хист, навички і вміння. І деколи так є, коли Душа відкрита, коли ми постійно у бдінні є при чистоті душі, тіла і ума і не робимо гріхів-помилку, та ще й мудрість надбаємо у пошуках духовних скарбів зі спроб і досвіду свого. Та все ж до цього всього нам все ж слід учитися стяжати якості духовні, якості святі, щоб вони у нас фундаментом були на всі випадки у житті.

При засвоєнні цих азів ми дійсно є у стані бдіння. Тоді ми краще можемо бачити і чути, тоді й чутливими єством є до доброти, милості й любові; до назрівання гніву і образ, до брехні і зрад; тоді й відчуваємо загрози для себе; тоді й чутливими є до чужої біди; тоді чутливі до несправедливості, чи до зла; тоді чутливими є до подиху вітру, до розмов води, до пестоців теплоти, чи до доторків холоду, що засвідчує про наявність у таких цієї здатності тонкого чуття.

Таких не багато у світі є, та саме вони любов пізнають, як і інші якості життя, чи то величезну біду-війну, чи то за сотні кілометрів відчувають, як плаче, страждає дитя, брат, сестра, батько, мати.

Треба знати нам усім, що кожному Творець, дихнувши послав Душу, а по її зрілості інше при житті додається якостями святими – і саме від них є застороги, прихисток і обереги в ситуаціях різних. То черпаймо в них мудрість, міць, щоб мир і спокій накінець увійшли до наших сердець.

Ось чому ми просимо усіх до стягання якостей духовних, бо вони є імунітетом своєрідним, і є ті, енергії святі, які здатні зберегти цю спільноту, ці краї, де зрадники завелись і хай їх душі шурячі шукають життя собі у норі, а ми відновлюймо помаленьку у взаєминах своїх давно забуті істини, бо вся надія сьогодні на них, щоб людству залишитися в живих, то благодать із наших сердець пошириться на терени всі.

Зміна самоусвідомлення, народження прозріння, осяяння – це процес відродження давно забутих істин; це здатність від тепер чути музику життя, чути мудрість інших.

А ми захотіли відгукнутися подяками Всесвіту і щоб і нас почули; ми захотіли, щоб задумалися всі про покликання своє у світ, про свою присутність на Землі наяву, де ми здатні творити і любити, щоб ми могли дивились ширше, щоб бачили чистіше, бачили те світло, яке іде звідусіль – з людей, з природи і з небес.

Бо Благодать визначає те, що людство тисячоліттями живе саме завдяки якостям таким, які здатні зберігати цей мир. Хай таких творців і мало, та саме Дух святий їх руками засіває ці якості між нами, щоб при потребі ми змогли збирати врожай.

Ось такий мудрий Замисел Творця, щоб зберігати люд у вічності життя, давши кожному сил, вміння і надію перетворити наші наміри у дію.

Тому не проходьмо мимо, коли хтось опиняється у біді, бо за допомогу і доброту подарує щастя той тому, хто є творцем по правді у всьому.

Мудрість розкривається по мірі пізнання суті Духовних надбань людини і природа людських дій в повсякденному житті, розуміння яких дає можливість кожному побачити себе і оточуючих по іншому, виходячи зі своїх потреб і можливостей усвідомлено.

Усвідомлення, як початок до пізнання. Свідомість погляду, свідомість при прийнятті рішення, усвідомлене пізнання, є як певне устремління прийняття чи відторгнення з нашого життя фактів, предметів, чи подій.

Слід звикнути до усвідомлення знаковості знань в нашому житті. Володіти Знаннями, застосовувати їх у житті не так просто – це може бути дещо обтяжливо, особливо на перших порах. Та все ж краще зберегти весь тягар знання, ніж перебувати поза дійсністю.

Людина, яка усвідомила сутність усіх речей, не потребує їх для нагромадження, бо воно завжди небезпечне і вводить наше єство в напругу по охороні накопиченого, у збереженні про запас. Усвідомлення має бути предметом першої турботи. Це і буде стрижнем нашої життєвої мудрості.

Берімо все реально в межах всього життя від реальної потреби і тоді у нас не будуть збиратися засмучення, спустошення, невдоволення, проблеми.

Порожнеча не існує, але часто люди відчують як би подобу душевної порожнечі. Що ж може означати таке тяжке відчуження?

Звичайно, воно не безпідставне. Ми знаємо, наскільки важке земне життя. І тому цей досвід ми накладаємо на спроби в пізнаванні основ життя. Помиляється той, хто через незнання вважає життя легким. Та духовна важкота є із докорів сумління, при відході в діях від справедливості, коли бунтує совість.... Тут ми маємо самі знайти відповідь – з чого появилася важкота і негайно виправити цю ситуацію в пошуках. Це не є чимось таким, а звичайним повчанням, звичайним гартуванням Духу.

Ось як мудро встановлені перехідні можливості людини – справжнє загартування духу. Непорушне зерно духу, хоча і воно одягнене в одяг, який витканий самою людиною. Знаємо це!

Ми не приховуємо про складнощі основ життя – і в цій довірі обопільно зміцнюємося в людинолюбстві, в боголюбстві.

Процеси самопізнання себе, самоусвідомлення себе, ми пробуємо розглянути в будь яких життєвих ситуаціях і нам приємно, якщо нам зустрінеться знайома ситуація і знайомий приємний вихід з неї, то це дасть нам відчуття утвердження в довірі.

Коли ми це усвідомимо, то таке розуміння буде помічним у будь яких ситуаціях. Фальш і брехня панують, бо ми в більшості шукаємо вигоду. І не потрібно говорити, що ми любимо правду і живемо по правді, але устремління в пізнаванні якостей життя і їх прийняття для повсякчасного застосування формує наш світогляд, формує нашу життєву мудрість. Хоча нас практично з самого дитинства вчать брехати, бо це вигідно, вигідно цьому загниваючому уже суспільству.

Ми забули як іти за своїм духовним провідником, а прийняли за провідника звичайного пастуха, який тримає нас в отарі-нації-державі. Ми втратили мудрість, міць,

гідність Духа чоловіка, то втратили доступ до всесвітніх знань, до всесвітніх енергій і уже тисячоліттями у своїй німоті і підсліпкуватості ідемо за суспільними пастухами суспільних і релігійних традицій.

Тому то доми для розмов-молитов із Всевишнім стали клубами, клубами, де ідеології зла проповідують з амвонів во славу князя, проповідують до дурості зовсім, називаючи БОГОм господа, а господа БОГОм, називаючи господом сподвижників Творця і, зокрема, Його месію – Ісуса Христа, який про духовний стан дбав, заблудших Духом євреїв. Не був він господом, БОГОм, князем при житті, а був і залишився вчителем духовним для всього світу цього, був сподвижником Духа святого у своєму коротенькому житті. Він і по сей день для багатьох є вчителем, наставником і тим взірцем для прийняття тих, чи інших рішень. Такими ж були його учні-апостоли до того і тепер, несучи його дух до кожних дверей, до кожної Душі і не ремствуймо ми, бачачи перекося ці. Бо саме тому й опинилися на суспільному дні і духом занепали, а умами збунтували і без розуму нищити почали озера, річки, поля, ліси, а найперше почали знищувати у собі усе святе.

Так, господь сьогодні вже всіма державами керує і методика, і способи у всіх одні, та і князь однолиций уже досвід має і так вільно нашими умами маніпулює, взявши в помічники і церковний клір, примушуючи їх робити глупоту, що суперечить Духу святому. Чого ж в канонах, проповідях БОГа всецілого ототожнюють, порівнюють з господом, де він у житті присутній лиш частиною і частиною найгіршою, яка проявлена у житті лицемірством, гнівом, карою у всіх проявах енергій негативних, у взаємовідносинах суспільних.

БОГ – це все що є, і тут господь, і раб присутній; тут і Дух святий якостями життя діє. Ось чому там, де ми славословимо господа, чи просимо допомоги, помилування, то ми всі енергії життя свого скеровуємо до господа суспільного, який тут представлений прем'єром, президентом, князем з усією кагортою на суспільній статусній драбині від бригадира до радників його. Тобто він є начальник й раб, з тими негативними енергіями, якими керується у своєму “владарюванні”. Це гніт, приниження подібних, жорстокість, покарання і нормочини з набором тих, хто служить господу і сатані.

Бо в господа тепер, як і колись канони і закони прописані, там пишуть і про якості життя, та діюча частина в них, яка спрямовує енергії всі, щоб їх методи і механізми тримали єства людські у покорі.

У покорі животіють раби, але не вільні Творця діти. Тому так в їх нормочинах і приписах суспільних прописують приховано цю емоцію людську, яку серед нас страхом звуть з усіма деталями і діями пригнічень, обмежень, покарань. Сказано, чи процедурою передбачено: стати на коліна – став, голову схилити і очі долі, чим публічно заявляючи, що є в покорі, щоб підтримки не шукав в тих енергіях святих у просторі і з небес, де можемо гідно і чесно, щиро і з любов'ю засвідчити, що ми в умиротворенні, що ми життями задоволені. Та так по факту не є і страх є емоція в образі лиходія і ним сильний господь, бо він найближче до людини у своїй безпощадності і жорстокості при грошах, військах і служках, а біль, знущання, тиск енергій живих у тілі, умі, які відомі і Душі так уже описані в умовах, обставинах суспільних, обвинуваченнях тієї винності, що не бояться і святого Духа, ставлячи питання рубя: ти ж раб і для цього ти родився і цим нам, господам, знадобився. Цілі інституції, лабораторії працюють, щоб тримати людство у покорі і страху, щоб маніпулювати їх умами й поведінкою.

З цієї пільми-суєти здатні вийти лише вільні, бо навіть господь є рабом обставин цих як і тих нормочинів для підлеглих, тому і є у постійному страху, навіть, від тих, хто на службі у нього стоїть.

Лиш вільний духом чоловік знімає руки на рівні пліч і дланями-антенами своїми приймає енергії позитивні з тих прохань у настановах і з повчань, діючи по совісті і свідомо.

Діє, як рівний і подібний енергіям позитивним і творящим, які і є основою життя цього людського суспільства, бо і інші учасники життя, які життями тут присутні – чи то Дух води, Дух дерева, Дух рослин, та чогось вони рабства не знають.

Не може Творець-Дух святий, як батько, тато для всіх бути господом, начальником у житті, як не може й син Його бути господом у сім'ї.

Ісус говорив знову і знову: «Царство Боже – всередині вас». Але християни продовжують шукати БОГа поза собою – в життєвому суспільному і побутовому облаштуванні, в небесах і в Біблії, в його силі і в своєму безсиллі, в його приреченості, але не в своїй безвідповідальності, в його любові і в своїй ненависті, в його віддаленому блаженстві і в своїх нещастях.

Ісус повторював це так багато разів – що ми боги, що ми БОГа діти, що наше тіло є храм Бога, що ми царство Бога на Землі – і все ж здається, ніхто цього не почув. Навіть обіцянка для всіх мати кімнату свою є тим, що кожна душа матиме свою кімнату – тіло і не залежно в якій іпостасі воно представлене.

Бо якщо ми всі цю облаштованість Всесвіту будемо сприймати так, то тоді не буде тут любові взагалі, як у джерелі духовності святої, як і інших якостей буття, бо в ньому по різному є – і доброта, і зло, і сльози горя, і сльози радості, і завзяття, й натхнення, і тишина...

Та хибність ідеологій по всій Землі в тому, що людство почало формувати духовні прояви дій, поведінки не з Духа Сонця (РА), Вітру, Води, Землі, невідомого Космосу, які подають нам зразок руху енергій у собі для наслідування нами, а людина захотіла все Життя ототожнити з однією людиною і в сукупності з сонмом святих праведників без їх участі, а лиш посиленнями з їх ними збереженої людством мудрості. На основі цього і появилися нові релігії: буддизм, християнство, іслам..., а вже і новітні ідеології з культом поклоніння їх засновників: Гітлер, Ленін, Сталін, Мао Дзе Дун. Ні один з них не може вміщати все життя, не здатен виявився і організувати благодатні умови співжиття в межах однієї держави, чи то в декількох.

Не може бути Благодаті у взаєминах, коли ми у покликанні життям сюди не хочемо творити по істині милість, доброту і любов.

Уже, уже визрів іспит для наших умів на те, чи дійсно господь нас до істини веде?

А нам би уже пора прийшла святими молитвами, входячи в них умами та так, щоб вирощувати правителів гідних нас, щоб Земля Благодаттю повнилася і возрадувати цим нашого Творця-Духа святого.

Та ми все ж суспільного князя ввели в канони релігійних традицій, в Біблію і навіть навчили кивати нас, що господь на небесах, падаючи перед ним без нужди, без потреби на коліна, ховаємо очі свої ясні долі, а вони ж у нас є, щоб ми БОГа зріли, щоб суть духовну могли узріти в усьому живому.

То чи задумалися ми про те, хто нами керує і куди веде? Ще свіжі в пам'яті людській такі господьки при житті, за яких горланили люди лихі, а їх, як свиней у прірву на вбивства вели Ленін, Гітлер, Сталін, Маодзедун, як і сучасний Путін і ті, хто діє подібно названим. На жаль, таких керівників є занадто багато у кожній нації-державі.

Плакали і плачуть матері, жінки, діти і їх сльози не минуть гіркої долі таких господ-тиранів і нащадків їх.

Та все ж потрібно тут написати, що вже багато знають про це і тому третина, а то й половина з людства усього на Землі, які є у зневірі і байдужості своїй і вбачають перешкоди великі для духовного зростання у законах суспільних, як і в канонах традицій релігійних, та і наявну пропаганду ідеологій, як і ідеї від князя-сатани людство втомилосся нести.

Втома, тяжкість у житті серед наявних можливостей наукових і технічних мала би полегшувати умови праці й побуту і мав би бути вільний час у дідусів, батьків, які би навчали нас прекрасного і милого, але чогось усе навпаки – ми світу не бачимо білого.

Працює невідомий механізм, що так затягує наші уми в суєтливий унітаз і ми згубили істину у собі.

Ви подивіться люди всі, як небо дощами плаче безперестанку цих років два, ліс вирізають із користі, знищують, виснажують чорноземні поля, вимирають села, горить пластик вогнями і вогонь шириться лісами і полями – чорнотою блимаючи до небес.

Ось скільки люди зла наплодили! І все це потрібно виправляти нам. Закони і канони можна обійти, коли змінюються обставини, а потреба назріла уже велика у зміні світоглядів людських, коли питання постає руба: “Буде життя на Землі, чи ні?”.

Їх же писали люди для настанов і навчання, для облаштування взаємовідносин з рядом заборон і обмежень, коли вибудовувалась модель в певній частині спільноти. Ми теж не виняток із цього і є свідомими того, що погіршилися суттєво взаємини і взаємовідносини, а в цілому й зникають умови для життя.

Хоча з середовища спільноти появляються й такі, які готують моделі нові по облаштуванню гармонійних і гуманних структур з соціалізацією потреб, як умова того, щоб вирощувати якості духовні, а вже на них будувати на Землі дім новий. Бо все ж на вершині життя була, є і буде істина свята і чоловік, як вершина творіння є продукувачем, оберігачем її.

Важко буде перший крок ступити, та другий в такт піде, бо людство уже жде тих благодатних змін і частина їх приймає, як умови нові для життя. Всім людям відкритий шлях для самих необмежених пізнань. Навіть пізнання своїх помилок принесе нове прозріння. Нам приємно поступово на досвіді перевіряти, який душевний стан дає кращий прояв.

Якщо ж люди будуть виправдовуватися тим, що вони не розгледіли суті подій, то можна лише пошкодувати про сліпоту. Слід вивчати і уважно придивлятися до життя, щоб розрізнити справжніх діячів.

Коли убитий соловей, тоді не можна чекати співу.

Навіть чуючі, або читаючі ці рядки, хочуть, щоб події відбувалися по їх уяві. Так не буває! Енергія світу Духа обертається біля Божественного, а не навколо уявлених. Навколо уявних рухається негатив, а ми до цього скажемо: “Нехай невігласи зло бажають, але все таки праведники тчуть тканину Світу цього!”

Немає земних слів для вираження духовних якостей, але ознаки, чи прояви їх іноді можна помічати. Утверджуємося усвідомлено в пізнанні, що духовні знаки є природним буттям всього сущого.

Присвятивши себе стягнню духовних якостей, можна покращувати свій психічний стан, можна покращувати свій матеріальний стан... І це не вигадка. Прийняття позитивних духовних енергій дозволяє приходити в наше життя позитивним матеріальним змінам. Цим може займатися кожен, неважливо, молодий він чи старий, чоловік чи жінка, багатий чи бідний.

Деякі Душі проходять до цього дуже тривалий шлях пізнавання в безлічі тілесних життів до возз'єднання із загальним Духом-Океаном, а деякі пізнавши Любов приходять швидше. Ось тому проблема назріла і вимагає негайних змін для відновлення істини святої, яка би єднала на Землі всіх маленьких, зрілих і старих, які би життя шанували, богозамилуваними були, боголюблячими зріли, бо князі-господа з екранів телевізорів будоражать люд, розпалюючи війни. Зникла впевненість за майбуття, а нас кличуть захищати з усіх сторін – кого, за що і як? Не можуть відповісти ніяк. А вони по квартирах, поїздах шукають тих, кого вбити вони з кабінетів забажали, та способів закінчити війну не називають, бо лиш Дух краю і людей у нім з допомогою Духа святого здатний життя зберегти і мир, і Благодать сюди внести. Вони уже тепер кучкуються кублами, бо страх і смерть чигає за ними і вони нужда-ються в подібних собі, тому й нори уже заготовили. Ця нужда збіднить душами й умами ще більше їх до погибелі. Не стане на певний час гнилих бариг і багачів суспільних, та й істинно вони такими не є, бо працею мільйонером ніхто не стає, а за їх мільйонами зубожіння мас проявлене і сльози матерів і сиріт збайдужілих є.

Та зупинити їх у діях лихих досить таки важко, важко вмиє. Важко і в просторовому часі людські уми перевчить, бо потривоживши їх, то вибухнуть енергії злі, які не просто умиротворити. Ось як князь-господь за віки павутиною оплутав наші уми словами і ділами хитрими і корисливими, та ще й оправдання всіх дій корисливих, злих своїх плів у нашому спільному домі – житті, вносячи покору, страх у взаємини святі, коли по факту усі

ми, життями наділені, маємо жити у гармонії-грі з усіма, вибудовуючи у довірі шану серед рідні до Духа святого і до Богородиці світу всього, і до БОГа-ЖИТТЯ святого, що Духом святим кріпкий, вічний, у сукупності таких.

Творець дав нам основне: життя і здатність, вміння жити; здатність говорити, розмірковувати; здатність до творіння краси, милості, любові і доброти; здатність богозамилуваним бути; здатність милуватися красою і людською добротою; здатність любити і любимими бути; здатність їжу добувати і житло собі будувати; здатність дітей народжувати, їх леліяти і до життя готувати; дав розуміння розрізняти добро і зло, гнів і радість; навчив диявола у собі покоряти; дав ази якості духовні стяжати...

Це все на сьогоднішній день проявлено Духом святим, тим рухом позитивних енергій у Всесвіті усім, як джерело життя, як умова життя, що в кожного із нас є ізначально заложеним. І по милості Його, і по настановах Його ми множимося і живемо зі здатністю облаштовувати життя свої і іншим з можливості допомогти.

То хіба це маємо ми від князя-господа, який серед нас ходить живим і вважає себе повсюди головним, запрошуючи голови схилити перед ним..., говорячи в канонах релігійних, що і Душа в людині є грішна, а гріх по суті помилка велика, чи мала і вона проявляється у житті з нашого ума, з того, що чують вуха, бачать очі, перемагаючи енергії Душі, і цим заводячи нас у помилки, які ми лиш потім здатні бачити і з докорів сумління відчувати, чи зі страждань Душі до того часу, чи пори, допоки умом не прозріємо ми і саме тоді він, цей диявол лихий, береться виправляти нас таких, караючи, спокушаючи, втягуючи в думки, в діла, які огидні суті чоловіка. Ось для чого в них потреба, то це тримати нас в постійному страху, тримати в стані рабства умом і тілом. Вони й придумали технологію-процес доведення психіки людини через її ж ум через винність при порушенні канонів і законів, які вони самі й написали для таких. Людина не має відчувати страху, вона не може бути винною, бо вільна і здатна творити доброту, вона вміє і здатна любити.

Тому збираймося Духом святим усі і єднаймося у праці творчій з любов'ю до всього і вся, щоб у всіх діях доброта росла. Знаймо люди, знаймо про це все. Знаймо й те, що до любові і доброти ведуть життями енергії незвіданні. Вони ж є тим сонцем і дощем, є тим повітрям і теплом, є основою любові і доброти, як і знання усі ці у житті, але не з кабінетів князя прийшли...

Нехай люди з'єднують поняття внутрішнього зростання Духом чоловіка з прийняттям краси земних речей. Краса Всесвіту для багатьох, то хіба це не рятівний шлях для тих, хто слідує в інші світи? Майже неможливо думати про прекрасні простори серед туману розчарувань і зневіри. Кажуть, що і голод заважає на шляху до БОГа у відчуженні своєї безвиході, але також додамо, що і благополуччя є шлях сходження. Хто зрозуміє відмінність між голодом і благополуччям, той вступить на шлях пізнання сенсу життя.

Бережімо його, бо воно дбає про нас.

Та й устрої в державах такі, що людям важко стало жити і вони відмовляються жити, не бажаючи працювати, та й сил фізичних в багатьох нема для боротьби за кусень хліба, за робоче місце. Багато хворих є тепер, та джерела хвороб тіла від дій негативних наших, та і війни теж від них. Люди звикають до війн, до цих масових і безглузвих вбивств, та ще й цю здатність людини вбивати афішують, як героїзм, як патріотизм, вміщаючи сюди вміст, як захист кого і чого? Ці два слова чужі і вони закликають обороняти патріциїв римських, як батьків нації. Так, ми маємо захищати своє життя, бо дурний не знає своєї дороги до пуття. Ми тут уже міркували про джерела війн і джерела енергій тих, які є умовами для протиборства. Так люди звикають до страждань, до присутності інвалідів-калік, до зламаних душ і саме це робить їх байдужими до життя, до неможливості відродити устремління жити і любити – вони не хочуть дивитися на таке своє життя щодня, не хочуть дивитися на увесь світ, бо вони ототожнюють свою біду з бідой світу.

Тому зневірюються в потребі жити і байдужіють люди – це глухі, сліпі й німі сплячі сновиги.

Та є багато тих, хто іще хоче жити і можливості є у них, то вони за життя борються, не гребуючи хитрістю, обманами, силою, тому часто віддають себе дияволу, бажаючи життя зберегти, собі і дітям кусень хліба принести.

А хто ослаб духом, то бажає вмерти у відреченості і байдужості своїй, чи із життя відійти, шукаючи місце у війні, де їх можуть пострілом убити, бо часто не вистачає моці самогубцем бути у рідні – Дух роду не попускає.

Та знаймо люди, що Життя, то це подарунок основний від Творця, бо маючи життя, то все інше здатен мати; а Життя – це і є наш БОГ, якого ми маємо шанувати і за нього маємо дбати.

То як нам відновити довіру до життя? Ось таке питання вже визріло в багатьох умах і зміни будуть. Будьте певні.

Ми щасливі будемо за тих, хто з мільйона залишиться для відновлення життя хоча би один чоловік-зерня для продовження буття.

А вас усіх прошу до пізнання якостей життя, щоб з ними ми були учасниками вибудови нових умов для щасливого життя. Тому і ми би багато, багато віддали задля утвердження в житті спільноти такої теплої доброти, тієї милої любові, як і свого часу віддав життя Ісус і інші праведники, інші сподвижники святого Духа, бо саме Він є кров і мускул життя. Поки є Рух-Дух світлих позитивних енергій, то і буде життя. Так, це путь відновлення.

Дитина мала батькам радість несе, а батьки її харчами і доглядом забезпечують, вибудовуючи взаємини між собою хороші, то там і Благодать між ними, шана і любов плекається щодня і роками. Так було у сім'ях, родинах і родах, а тепер усе змішалося і держава стала головна для цих сімей і родин. Та держави тримаються на страху своїх підданих і на їх праці. Та їсти ж хочуть всі, і одягнути себе хоче кожен.

Тому ті, які зверху на драбинах суспільних сидять і організовують ці війни для винищення собі подібних, бо це менш затратно для них, та ще й заробити хочуть на війнах цих. Тож війна не має оправдань. Важко прощати і тим, хто плодить енергії злі будь яким чином на Землі.

Та щоб скерувати свої уми, ми кожен сам по собі маємо очищатися від помилок своїх і не плодити зла в думках, словах і ділах, а поряд з цим навчатися змінювати себе, прощати інших за їх помилки минулі і водночасі бути активним творцем якостей життєвих. Нам слід змінити поведінку у собі і це буде початком для змін у світі земнім. Нам відкинути слід свою, нав'язану нам керівництвом сатанинським ту придуману винність ізначальну, усвідомити рівність можливостей і розуміти різність нас усіх на путі духовного розвитку і зростання. Хай вибір буде не заради виживання, а з можливостей змінити себе і світ на краще. Ми це самі всі погане у життя прийняли, прийняли і свого помічника, якого ди-я-вол-ом нарекли, як посланця від сатани; ми самі відкрили йому двері до нашого життя. А тепер ще навчилися хитро оправдовувати дії свої лихі, що це диявол нас попутав. Цілісність, дійсність позитивну не треба оправдовувати – вона сама за себе говорить.

Диявол, що виріс у людині, бо допущений нею у своє життя із зваб помилкових, із вигод, чи користі, до яких долучили свою хитрість, лицемірство, обмани, зради, гординю, гнів, заздрощі, жорстокість, ненависть, вбивства... А все почалося зі зверхності над собою подібним, коли порушили справедливість у взаєминах, коли забули про щирість, милість, доброту у справах великих і дрібних. Так саме такі гнілі дії привели нас умами до втрати милосердя і любові. Тому то нам так готуватися потрібно до змін – і ці зміни є не миттєвими, а потребують років, десятиліть, чи півтора століття. Все залежить від нашого усвідомлення долі наших дітей, онуків, правнуків. Не зваблюймося на обіцянки тих, які себе князями, чи служками князя звать, бо ніхто з них не здатен виконати їх, яким би він не був керівником по статусу і рангу.

Знаймо всі, що ми маємо право на землю, воду, повітря, надра, ліси, поля, як і вони від нас чекають такого права на нас. Ми рівні всі перед БОГОМ-ЖИТТЯМ. Наше життя і є наша міць, коли вона гаптується на справедливості, доброті і любові з осмисленням нашої

спроможності жити в цій Цілісності при єднанні на якостях таких. Саме такі взаємини дають можливості народжуватися з нашого середовища правителям, які відповідальними є перед нами і Життям. Саме це є умова і можливість цю Цілісність зберегти. То будьмо гідними цього сестри і брати!

Навчаймося відроджувати життя з відновлення РОДів, як осередків культури життя, бо в них всі учасники здатні берегти, вирощувати і застосовувати себе, як зерно Чоловіка, бо рід дбає про умови, про якість і наповненість зернини ядром, білком, кожурою, шелухою, околосом, колоском, стеблом, щоб і ми, як і все в природі трималися якостями-корінням матінки Землі. Так було і так має бути. То будьмо благорозумними і визнаймо все таки усі, що на творіння блага здатні всі при творенні життя, наповнювати його добротою і любов'ю щодня.

Ця наука така проста, так як тіло, ум і душа, бо якщо є життя, то і все у ньому має добрим бути.

Ні війнам, ні податкам, ні мехлярству, ні рабству духовному і фізичному, ні несправедливості, ні князям-керівникам!!! Не йдімо умом і тілом на компроміси із совістю своєю, бо совість наш батько й мати, наш Творець-Дух святий. Хай воля зміцнює відповідальність у всьому, бо це і є правда життя, а вона з емоцій радості і стану щастя вироста. Будьмо всі такими!

Власності не має бути, ми лиш тимчасові користувачі. Бо саме рабовласництво, як суспільна форма самоорганізації у цій цивілізації людство привела до можливого кінця життя. Ганьба таким взаєминам! Вони гнилі у суті. Нема радості життя. Гине людство, бо розуму нема. Уже нема. Нема й інстинктів. Одним словом – біороботи, чи як казали наша бабця: “Маняки, чи душепогубці.”

Наше покоління має визначити ці орієнтири. Ми не знаємо долі цих предтеч, та саме їх світ освітить багато сердець. Настав час-пора змінити цю ситуацію і очиститися усім умом, тілом і душею.

Будьмо милостивими в ділах, стриманими у злих словах, та і думками ростімо всі прислухаючись, то і дії будуть від серця-душі.

Творцем дана можливість всім жити і любов творити, та коли ми у життя допускаємо обман, чи інші енергії негативні, то цим побічно обкрадаємо духовно себе і можливості свої в плані матеріальнім, втрачаючи рівність в доступі до благ і тоді плодимо жорстоке зло з якого і виростають війни.

Ганьба велика для чоловіка, втративши дар творити, втративши дар любити і закрившись у собі ум стає лінивим, або воювати хоче – обидві сторони злі. От і вбивати одне одного почали. Тож навіть у війні, в яку попали ті, які не дозрівши до неї в злі, або й коли на весь світ є злим, чи ми є злі на мужа-жону, на суспільні обставини, то бережімо кожен якості життя у собі, бережімо, як основу, саме життя.

Знаємо, що поза межами нас самих нема нічого, в чому б ми мали потребу. Всі Божественні Знання і біологічна завершеність, вінець творінь Творцем, лежить в нашому єстві. При потребі шукаймо ці Знання, ці скарби у своїй душі, в своєму фізичному тілі і найдемо цей метод в прийнятті цих Знань Всесвіту, бо цей ключ і ці двері знаходяться в середині нас.

Чоловіками тепер, у цій агонії і в цей час гонінь на якості життя, нас робить свідомий ум при перших поступках для пошуку істини. Так, це початок просвітлення умом, це початок прозріння ума для сприйняття і розуміння сенсу життя. Саме такий ум починає шукати джерела Духовності в собі, в оточуючому середовищі в спробах, набуваючи досвіду і мудрості, навчаючись добродіянь і любові. Так, це сіль життя по окремоті. Ні не по окремоті, це бачення їх на горизонті і сама здатність наближатися і приймати у свою поведінку, бо ці якості ходять спільно. Тоді ми по іншому починаємо організовувати своє

життя, бо розуміємо, що це основна святість – вміти ЖИТИ. Воно, життя, у нас одне однісеньке святе з усього, що є у цім світі. Бо без нього нічого не може бути.

Життя є святість і радість наша в нім. То є якість всього БОГа Всецілого і в цьому суть Його й осмисленість мудра наша, щоб зрозуміти покликання своє іти спільно зі всіма у цій різності і в цих однакових можливостях розвиватися й зростати Духом саме в цьому житті в якому ми здатні це писати, це читати, чи просто змінювати свою поведінку на краще, бо саме в цій сукупності. В цій наповненості ми і здатні розвиватися й рости в цю мить, яку ми звемо життям своїм. Бо саме з таких життів тримається Всесвіт увесь і ми у нім. Відчуймо цю єдність в цій цілісності, відчуймо і себе, як частиночки, як співучасника творчого процесу. Саме такий стан зобов'язує нас бути відповідальним за життя і за все, що оточує нас.

Так, життя – це святість і ми у ньому святі, бо лиш святі бачать навкруги ту кількість краси в травах, деревах, в тому небі голубім з пушинками-хмаринками і бачать ту доброту і мудрість у тварин і в людях... А скільки енергій життя навколо!!!

Тож радіймо самі і радуймо світ, а для цього потрібно вчитися доброту творить і вміти любити, з розуміння того, що перш за все потрібно жити. Буде життя, то є шанс у кожного бути учнем і вчителем у нім.

Мабуть, так і має бути, бо святі і живуть серед святого, докладаючи знань і вмінь, щоб зменшити ту біль, зменшити кількість проблем, зменшити прояви гніву, лицемірства і зла. Вони уже страждають за нас і мученицьки намагаються зменшити тягарі життєві для багатьох. Це не життя – це мучеництво свідоме і ця жертвенність їх є вогнем очищувальним для всіх зрячих, бо саме вони запалють свої свічі у Душі, щоб вийти на відновлювальні путі. Простолюдину ці тягарі непосильні і є результатом немочі духовної.

Все таки добре, чи погано ця частинка спільноти берегла ці якості життя серед усього живого і життя цієї планети. Вони є наш орієнтир. Тому, щоб дійсно гідно нести наймення дітей Творця нам і потрібно цього вчитися. Так що багатьом є можливість займатися пізнанням життя. Хай воно коротке, хай ми і знаємо, що всі помирають – і грішники і святі, та істинно ЖИТИ вміють лиш одиниці і саме вони відновлювачами будуть цих якостей життя на Землі. Вони створять умови, де всі житимуть щасливо у гармонії з БОГом святим і Духом святим у собі.

Як тільки ми відчули дотик до духовного, усвідомили його потребу, то цей поклик Всесвіту починаймо приймати у своє життя, відмовляючись із дня в день від минулої мирської суєти, пізнаючи день за днем красу реального сприйняття світу і себе в ньому.

Такий наш первісний вибір покаже нам фактичне наше покликання на планету, фактичне місце у необ'ємному Всесвіті. Це свідчення того, що нам відкрилися двері до космічних просторів, відкрилися двері до розуміння суспільно-матеріальних затребуваностей людини.

Так, нам Творцем даний талант любити життя, бо воістину знав, що за тисячоліття цей народ все ж збереже Дух чоловіка у цім краї благодатнім, та і готовим духовним центром є на цій прекрасній Землі, де відроджуватися почне цивілізація нова.

Талант ЖИТИ, то це вміння, то це мистецтво, це постійна участь у творінні любові і доброти, бо ЖИТТЯ, ТО Є СВАТІСТЬ НАША!

Треба знати нам усім живим, що Благодать і Дух святий на теренах цих святих іще є і істина була, є і буде. Тому тепер нам, усьому людству, треба добре, дуже добре поміркувати, як ми будемо себе і усе інше спасати.

Як не прикро, та ще багато з нас торгує совістю, ніби, річчю; сміємося з праведників, які постають проти супостата, та і добродіячів-милостивців дурнями звемо; а люблячих життя божевільними нарекли...

І все заради того, щоб прислужитися сатані, хоча жили і живемо у страху, хоча були і є рабами взаємовідносин, речей і грошей, несучи лицемірну міміку-емоції-бажання людські. Ось яке багатоліке проявлення сатани.

О, Всевишній, людство настанови для таких от міркувань в гурті, щоб ми діями мудрими і хорошими спокутували свої помилки-гріхи в багатьох поколіннях наших Родів!!! Це й не так важко, і не так затратно. То відкиньмо враз у собі споживацтво, відкиньмо і можливості сучасні, коли сила, зло і гроші, як дії короточасні уже тепер кожного змушують до тяжкоти і кожен тепер каже, що жити стало важко – і той бродяга, і той трудяга, як і ті, хто має золота три пуди і грошей мішки. Все в природі має свою нішу для життя, має той життєвий простір, що можливості дає жити і збудувати метер-два для життя, чи те гніздо для відпочинку, для відкладення яйця і зростання нащадків. Там нема комор, холодильників, нема вітальні, нема спальні для гостей, нема і двохповерхових гнізд, чи нір, Вони рідше страждають від природніх катаклізмів, а більше потерпають від “діяльності” людської. В них красиві шубки-одяг і оченята без макіяжу, таланти-здібності є у кожного свої.... Ми ж бо по Замислу Творця є вершиною ланцюга у коловраті енергій всесвітніх і мали би жити дійсно як світлі боги, та чогось пішли у служки до сатани. Пора брат, пора братися до ума, щоб виправляти помилки свої і пращурів далеких.

Тут прохання проситься до всіх: не віддаваймо сили тіла і можливостей ума на марнотратство і зваби пусті, бо ще не скоро і не враз зникне тяжкота, а шукаймо способи очистити себе і роди і починаймо добродіяння у милості і з любові, бо саме вони відкриють нам райські ворота і саме тим, хто уже свідомо й уміло взявся до змін позитивних у собі.

А ці тиради є для всіх, як запрошення до дій; хай ці слова будуть всім за стимул, як запрошення на весілля у майбутті і хай не буде серед нас таких, хто не зможе, чи не здатним буде прийти, бо ці зміни все ж нам є по силі. Тож поки люди іще є і є у них сили, то налаштуваймо свої тіла й уми на мудрі позитивні добрі дії, бо вони відкривають в нас ті біочіпи-душі враз і поміч прийде звідкілясь. А чого ж так враз, миттєво?

То знаймо люди всі, що Дух святий на ці зміни давно чекає нас, бо знає, що зміниться чимало. Хоча і не просто зневірених, байдужих і, тим більше, ідіотів, чи злих до позитивних дій настановити.

Тому просимо усіх з можливостей своїх – хай невеличкі, хай тихенько, та все ж єднаймося для змін величних і мудрого чоловіка гідних. Знаємо усі й про те, що іще є багато розчарованих і наляканих, а от коли на другий ранок ми, після розмов таких з собі подібними з впевненістю подивимося догори, то легкоту відчуємо у собі і відчуття радістю переповнюватимуть краї, бо уже Духом до змін дозріли ми.

Так, БОГ не вимагає, бо ЖИТТЯ просто є як любов і наше покликання життями, енергіями життя на планету Земля і є підтвердженням того, що ми лише ґрунт для любові, як певна ймовірність леліяти її, брати для потреб, дарувати потребуючим з вміння так діяти. Наш життєвий досвід, мудрість дає кожному зрозуміти це і вчитися налаштовувати себе на усвідомлені дії. Бо всі ж ми бажаємо жити в радості, в щасті і з любов'ю, то і маємо вчитися бути їх творцями. Іншого путі у нас нема, якщо ми пізнали, прийняли це своїм свідомим умом.

То знаймо, знаймо люди це, якщо хочемо Благодать святу пізнавати, то потрібно свої думки, слова і дії до БОГа святого направляти.

Саме так нас наповняють енергії щастя й радості, які збадьорили тіло й ум і благодать з благоговінням спонукає всіх до творіння, до творіння доброти і любові. Тож творімо доброту в думках, словах, ділах з можливостей своїх і зі стану умиротворення духовних енергій у собі.

Так, брате мій, сестра, у кожного із нас свій путь-дорога, тому будьмо щирим з собі подібним, бо БОГ любить кожного із нас так по різному і так по своєму. І нема у житті випадковостей простих, бо ці моменти-зустрічі у життітак Творцю нашому потрібні. І саме з них спільно ми маємо позитив винести. Так, ця спільна зустріч, дія, нібито, продовжується молитвою завжди, яка по благодатному змісту з нами у житті іде у таких споминах в думках, чи проголошується у словах, або ж у молитвах-подяках до святого Духа за ці прекрасні моменти у житті; іде хорошим здоров'ям, радістю, або очищає наші путі від негараздів і біди.

Тільки добротою ми здатні пізнавати себе і світ, бо добродіяння з любові змінюють нас і все навкруги.

Кожна людина, як і все у житті має дотримуватися життєвої істини, має дотримуватися життєвого кола і при можливості завжди потребує допомогти енергетично використовуючи покликання своє сповна і до цього запрошує усіх мудрість світова – “живімо люди всі життям своїм заради інших,” бо тут у цих словах є істина свята. Усе живе життями живе для інших і ми це показали на прикладі пшениці, та якщо ми подивимося на все у світі саме з такого розуміння і позиції то ми підтвердимо, що дійсно так і є у цій життєвій колі саме так і діє усе живе. Одне живе для іншого, чи то інших, то це є той життєвий ланцюг, який обертає життєве коло, забезпечуючи енергіями життя усіх, хто є собою тут присутній. Одне віддає енергії їжею, інше енергії краси несе, інше функції санітара виконує..., та і людина в цьому ланцюгу при свідомому умі в стані радості і зі стану любові має бути помічником розумним, мудрим в організації гармонійних взаємин між усіма.

Саме так має жити світ, щоб усе жило для інших, бо це умова для свого ж життя. Так, поки ми живі, то ми дбаємо і про себе всі, тому несемо надлишкові енергії всі в загальну корзину, бо серед нас завжди є такі, які потребують підтримки, допомоги. То можуть бути діти малі, чи немічні одинокі старі, чи то ті, хто спотикнувся у житті..., а уже ці енергії шукають тих, хто потребує такої милості.

Ми ж бо не раз у житті бували в ситуаціях складних і приходила нам допомога, нібито, нізвідки – а це так Всевишній з корзинки спільної нам таким її надіслав.

Хай це буде всім у повчання, щоб ми старалися щодня збирати будь які енергії позитивні і вони потечуть до цієї корзинки. Ніхто їх не втримає у собі, бо вони, ніби, вдих і видих діють у всіх істотах живих. Буває що й затримують ці енергії у собі з гордині, заздрощів, осудження і біжать купляти третій автомобіль, скеровуючи надлишкові енергії у собі саме в речі, чи дії такі. Бо надлишки великі збираються у тих, хто має трошки своїх, а більше забирає в інших, силою, обманом із своєї користі.

Для чого забирати у когось результати їх праці, у жадобі і з користі, коли є свої руки, ум. Бо ж кожен у цій світі має певну кількість фізичних і духовних сил для того, щоб прожити все ті ж роки і стільки ж з'їсти хлібин, які нам з потреб відведені. Тоді ми дійсно проживемо їх в радості і щасті з усім оточуючим, з чоловіком-жаною, дітками, батьками, сусідами, як і зі всім, що є живим і все таки краще ніж тепер і вільні будемо у діях, бо не витратили енергії позитивні, а ще й умиротворення знайшли.

Умиротворення є енергією позитивною і своєю малістю з'єднує єство зі всесвітніми енергіями подібними, то тоді ми не раз і не два згадуємо ці слова, що, ніби так багато у житті було випадковостей, які нам дали можливість поради, бо то була потрібні люди, поради, слова і допомога, а також спом'янемо, що неодноразово ми вдало виходили з халеп.

Перевірте самі, що надлишки самі по собі завжди приводять нас до зваб, а також до наклепів, осуду і заздрощів від тих, кого ми зустрічаємо у житті, а то пересудами й далі. Та в житті є такі лихі на життя, що хочуть жити саме так гордо у хизуванні і у злорадстві. Чимала частина спільноти саме так приблизно проживає, якщо ми з надуманих причин будемо бажати жити так, як живуть саме вони, а не виходити з можливостей своїх.

Хоча фактично ми маємо їх стільки, скільки ми назбирали в життях попередніх при гармонійних взаєминах зі всіма.

І тут питання маємо поставити собі: “А як і скільки вже у цьому житті ми саме назбирали їх за ці роки?”

Ось так і згоряємо в заздрості, лицемірстві; ось так всі сили і здоров'я віддаємо заради довгого долара днями і роками від зорі до зорі; ось так животіємо із дня в день, не маючи часу для рідні, то для чого ми створюємо ці сім'ї? а якщо є уже створена, то скільки з них при такому похабному відношенні до життя просто розпадаються. А коли ще й дітки втрачають одного з батьків, як життєвих поводитирів і помічників, то скільки негативних енергій ми іще добавляємо у свої життя, у свої роди? То тоді і нащадки долучалися до цього

кубла, де плодиться енергія зла. Та все ж створюючи сім'ї, ми беремо участь напряду у збільшенні енергій тих при житті, якими ми по факту і наповнені були.

Сказати, що ми, продовжуючи рід людський, хочемо, щоб краще жили нащадки наші, та чогось зациклюємося на його матеріальній стороні, то це явно путь в нікуди, бо духовне у всьому є основою примноження енергій позитивних.

Навчаючи дітей прагматизму і вигод з мети корисної із застосуванням лицемірства, брехні, чи сили, то на кінець життя ми спізнаємо цю науку гнилу на прикінцевому житті своєму. Все повертається на круги свої.

А що лишає людина по собі, бо у покликанні своїм сюди мала би позитивні енергії нести, вирішувати якості життя нові й нові, щоб саме велику частину їх при житті дарувати іншим і після смерті тіла їх лишати, бо вони фундаментом є тим, на якому має Благодать життя у нащадках наших зростати, а частину енергій таких до всесвітнього джерела подібні енергії відпускати ?

Ось для чого живемо усі ми, та по факту тепер і уже на одрі осяяння настає і ми свідомо засвідчуємо самі, що лиш споживачами були, та ще й в додачу енергії злі плодили день при дні, лишаячи у просторах їх і викормлювали монстра лихого ми, бо навіть тлін свій у дурості своїй ховаємо глибоко у землю.

Ех, люди, люди, чи терміти вже ми, коли й на чоловіка не подібні. Не подібні ми і на Творця, а все біжимо, язиком теліпаємо і краєм ока лиш бачимо ми кілометрові дні на швидкісній трасі, яку життям нарекли.

Ми не хочемо пошуками цими збільшувати кількість зла, коли пишемо ці рядки, бо це є відгуки на таїни, що саме ми є погублювачами енергій доброти і любові, тієї милості і милосердя у тій кількості.

Та з розумінням суті цих послань і надією все таки Благодать зацвіте у житті кожного із нас.

Хіба для цього так багато треба?

Люди, люди, чи дійсно ми лицемірами є і зрадниками, чи є в нас мудрість і любов святі, які на істині росли завжди?

Та знаймо люди всі, що в життєвій дорозі ми мали милуватися природній красі і енергіями кохувань позитив збільшувати; мали би подивитися, як на хлібній ниві золотій гойдаються у своїм житті колоски, і у подяках схиляють голівки свої сонцю, небу, воді і землі. До речі, а спом'янімо самі, коли дійсно щиро дякували ми сонцю, осені, весні; коли ми дякували собі подібним з душевної теплоти?

Ми фактично покинули самі енергії життя свої і бажаємо проникнути в життя інших. Хоча багато з нас отримали енергії всі позитивні при зачатті, але з часом у дорозі збираємо непотріб – він же не наш. Та часто черв'як заздрощів влізає в нас, коли дивимося, що от сусід замок збудував обкраданням... Осудили, та нам не вдається так, чи то нами оволодіває страх, та все ж ми прикипаємо єством усім до речей, авто, замків в інших, проникаючи через щілину туди, забруднюючи негативом життя свої, бо позарилися на чуже і так беремо там усе зло. То тоді і з нас при діях подібних монстр до зрілості виросте.

Ми ж і працюємо зверх сил своїх, ми менше часу залишаємо для догляду сім'ї – і так потрошки скорочуємо роки життя до того остаточного дня, коли у рідні виникає потреба уже для нас на чотири дошки і п'ятої трошки, а окрім того при житті ми ще й побачимо і відчуємо самі ті проблеми важкі, і ті ж болі і хвороби, на які так тяж потрібні ліки, гроші й час і на той мокрий матрац... Ось і відповідь прийшла, що саме для цього ми так в молодості тяжко заробляли цього гроша.

Чи може не так є серед нас у всій більшості? Що ви скажете на ці слова, людища?

Що очі позичили у сірка, а за душею у собі уже давно доброти і любові нема і наше життя уже давно не пахуча квітка, нема у ньому життєвих кольорів, та в цілому ми

смердимо, бо знайомі при зустрічі швиденько ховаються за вугли, у під'їзди, чи перебігають до другої сторони.

А ми з таких міркувань занепадаємо духом і цим ображаємо Всесвіт весь. Хоча ми нутром і в діях є гнилі, то що залишить після себе бувший індивід серед нас подібних на Землі? Нічого, бо скоро у таких вимирає рід. А що думки не було, щоб очистити себе на старості літ? Якщо забули, якщо склероз, то запишіть буквами великими на дверях, які відкриваються на кухню. Це допомагає. Бо наша бабуся говорили колись, що її сваха часто так кляла забудькуватих, чи нерадивих: “Щоб ти їсти, мій дорогий, забувся!”

Кількість енергій у Всесвіті однакова і рівновага їх теж творцями передбачена, бо у колооббігу вони доповнюють одна одну і цим є фактично двигуном вічним. Та часто з нерозуміння суті життя свого, ми свої енергії віддаємо туди, до чого бажаннями, чи надбаннями прикипіли. Зазвичай, це наші речі: будинки, автомобілі, костюми, взуття, чи прикраси без яких ми можемо жити, коли вони є надлишкові, не є життєвою потребою. Ми іноді відчуваємо знесилення тіла і душі, то тоді бажаємо мати енергій більше і ум нас скеровує забрати в інших, чи зі зла злом сіяти наліво і направо обидами, осудами, крадіжками ... і саме наповнення такими негативними енергіями дає відчуття злорадства за біди й негаразди в інших. Так, ми тоді є діюча сатана в обличчі людини. А, знаючи про те, що нам потрібні саме способи і методи негідні, тобто обман, насилля, чи грабіж, то уже в думці одночасно втрачаємо саме свої енергії позитивні, втрачаємо саму здатність порадити хоча би раз щиро за себе, за дітей, за батьків, чи за когось з близьких порадити.

Тому ми так засмічуємо єство, сімейне джерело, а сім'я ж є спільна чаша де готуються нами енергії для співжиття. Так цією чашею ми здатні черпати мудрість і знання з джерел родів в тяжкі моменти і ми мали би туди нести весь творимий позитив, щоб не обмілювалося і не замулювалося джерело життя.

Хто сьогодні буде нас навчати цього? Держави - ні, а ті одиниці, які ці процеси спізнали, то їм не дадуть поширювати ці знання так широко, як потребує сьогоднішня ситуація на Землі.

Ум не може бути мудрістю. Мудрість приходить тоді, коли ум йде. Мудрість не появляється і не виростає від ума, вона від цілого. Ум людини лукавий, повторювальний – він завжди створює протилежне. Ми в нашому умі не одні, нас багато, натовп, бо ум діє на інформації, на умовах суспільства і в цьому його множинність. І що б ми не відчули в собі від духовного центру (чи то докори сумління, чи то якась тривога від несправедливості...), бо часто тоді ми намагаємося зробити вигляд, що все якраз навпаки: щоб ніхто ніколи не дізнався нашу внутрішню у-богість (у Бога), або нашу контрастність між внутрішнім і тим, чим ми себе фактично позиціонуємо. Це і є таке шкідливе у житті лицемірство. Його важко розпізнавати у житті, а ще важче позбутися його. Тому зрозуміймо те, що навіть спроба в думці така є гра нашого ума і уже всесвітнім енергіям відома, то це хай факт завжди зупиняє нашу міміку, слова і дії, коли ми схочемо лицемірити, тобто так єхидно обманювати когось, бо фактично ми обманулися перш за все самі, бо співбесідник може не звернути на це уваги, не сприйме всерйоз і так не сприймаючи і не прийме ці наші дії гнилі. Так є в житті, коли ми відчуваємо, що обставини проти нас – зупиняємось, заспокоюємось, озираємось і течія сама наблизить нас до коряги, чи берега. Саме так проходить такі наші таємні, нібито, дії (добрі, чи лихі) і саме так їх чує Дух святий інколи доносячи адресатам зразу, чи через роки. Так є. Тому ми й засвідчуємо, що правда все ж відкриється, відкриваються і наші діяння лихі. Тому подумавши, сказавши, зробивши, так, то воно втрачає таємність враз, а щоб зупинити рух енергій цих, то вже потрібно поміркувати, як їх чимскоріш виправляти – хто прощенням, хто каяттям, чи сповіддю своєю, чи то ділами добрими щиро і з любов'ю.

Не біймось обставин, надто тих, які на перший погляд від нас не залежать. Входимо в цей страх, не боячись стіни обставин, бо її ми можемо обійти, перелізти через неї, та іноді і зруйнувати, від якої залишаться дрібні неприємності, то застосовуймо ці методи як підказки, для науки. Таким способом надходять до нас потрібні нам знання Всесвіту.

А ці судження, осуд такий великий, яким наповнили ми частину книги не приймайте собі і нехай він каменем темним і важким не ляже на душі і в умі, а лиш будуть засторогами про небезпеку і будуть знаками дорожніми на цьому життєвому шляху, які інформуватимуть інколи з пам'яті про книгу цю, щоб ми загода підготувалися до відповідних дій і приймали рішення потрібні. Ми при писанні теж проявили цю свою жертвність благодаттю задля цих повчань. Тому будьте мудрими і сприйміть їх, як приклади, як знання для розуміння того, як не ввійти в ситуаціях різних в халепи, проблеми, хвороби ...

Нам інколи починають відкриватися чудеса, ми ніби прозираємо і по іншому сприймати світ починаємо, та і змінювати стиль життя починаємо – радійте цьому, бо чудеса є тими дорожніми знаками-підказками, які покращують наше духовне і суспільно-матеріальне становище. Тільки будьмо пильними. Будьмо як діти, і ми зможемо розширити своє самоусвідомлення до тих рівнів, які були не доступні в попередніх наших життях, а, можливо, і людству.

Приймаймо все, що допомагає розширювати ворота нашого єства у свідомому прийнятті: природу з її стихіями повітря, води, вогню, землею і невідомими енергіями Всесвіту; вірші, музику, красоту, доброту, радість, умиротворення, задоволення, спокій і творчий запал – водночас вчимося бути передавачами тих сприйнятих і відчутих енергій Духа.

Спочатку, відчувши потяг до пізнання внутрішнього себе, то нам необхідно створити мирне оточення, просторове енергетичне поле в сім'ї, в колективі, з батьками, з сусідами – тільки тоді ми зможемо йти в середину більш глибоко. Відчувши довіру, пізнавши вмістимі витoki, то яке б розуміння не народилося в нас, зберігаємо це в секреті до дозрівання, плекаємо і тільки з настанням весни вкладаємо ці зерна в середовище людства з розумінням місії цих зерен і присутньої надії виростити сад.

Ми, читачі, залучені до великих мудрих дій, які робить життя величним, піднесеним – це пізнання істини, пізнання Бога; це бути істиною, бути Богом. Але це – дуже самотня подорож ... Багато передували нам і знайшли путь до джерел життєвих саме мудрістю. Ми просуваємося в пізнанні не один, бо попереду нас ідуть багато, чимало йде позаду, дехто відстає, інші випереджають нас при своїх можливостях. А можливості появляються пи духовному зростанні.

Це довга процесія шукачів істини. Ми – частина великої ріки. Можливо, ми – маленька крапля, але ми – частина великої ріки, яка несе свої води в океан.

І це не питання нашої боротьби, і не питання випадкового народження. Так що не дуже ототожнюємося зі своїм народженням. Побродимо навколо. Зрозумівши суть духовної чистоти, пізнання і усвідомленості, то навчимося бути трохи вільнішими. Озирнімося навколо. Яка б квітка не привернула нас, йдемо за нею. Який би аромат не покликав нас, йдемо за цим ароматом. Так що ми можемо бути християнином за народженням, але якщо ми відчуваємо, що Веди просто прийняті нашим серцем, тоді Веди – це наша краса, наш аромат на даному етапі, як носія цієї Душі, то змінюймо свій стиль життя.

Вміючий приймати ці духовні пізнання уже є мудрим у житті і він, як би окреслює такий процес; приймаючий – він уже знаючий і стикаючись з життєвою ситуацією, чи інформацією, то він як би стикається з уже відомим йому. Хоча сприйняття ситуації чи інформації проходить в основному при допомозі очей і вух, однак вони просто є поштовими конвертами в цьому процесі прийняття-ствердження. І все ж ми маємо усвідомлювати позитив цього засобу, хоча і не випадково (бо без рук і ложки ми не зможемо поїсти супу), так і негатив, який досить сильно може по іншому і по різному нами сприйматися в тій чи іншій ситуації чи інформації. Це залежить від багатьох факторів, зокрема: від життєвого досвіду, від встановленої суспільної моралі, від рівня нашої поінформованості про світобудову і наявні суспільні відносини; та і зокрема від психічного стану самого приймаючого.

Якщо ми так розмірковуємо перед початком дій, то ми уже маємо досвід прийняттям мудрих рішень. Саме ці фактори і дають нам різність сприйняття і відчуття у того, хто почав займатися свідомо пізнанням себе і світу і це приведе його відповідно до якісного прийняття.

Ми ж не можемо навіть надіятись на прийняття кимось якоїсь інформації, коли ця людина голодна – все її єство спрямоване на їжу. Пізнання передбачає пізнаючого і пізнаване. Без засобів, без посередників. І якщо в нас немає ще цього духовного істинного ядра знань, тобто ми не знаємо себе, то всі наші (і ці) знання базуються на інформації і є інформацією, яка, зазвичай є в нашій пам'яті і поступає в нас через тілесні органи відчуттів. Через те ми і констатуємо різницю сприйняття і відчуття. Однак саме прийняття відбувається завдячуючи саме цим посередникам.

Наше істинне Знання є ідентичним зі всесвітнім. Тому будь який носій істинних знань позиціонується від одного всесвітнього джерела. Але виявили ми ці властивості завдяки органам відчуттів. Тому то людина і підтримує себе в цих ілюзіях наскільки вона має, чи засвоїла досвід від суспільства. Не маючи устремління до усвідомленого пізнання, людина так проживає багато життів. Практично і фактично суспільством таке пізнання не затребуване. Воно упереджено відноситься до пошуковців мудрості, путів до істини і їх джерел. Тому цим і займаються окремі індивідууми по потребах всезагального, носіями якого є кожна людина. Тільки пізнаючи себе кожен, то цим ми можемо міняти проявлені обставини, бо енергія перетворень йде від кожного у всезагальне, а від всезагального до кожного.

Однак основна маса людства живе в ілюзіях. В ілюзіях мрій і надій; в очікуванні кращого майбутнього, і чим скоріш – в завтрашньому дні. По своєму суспільному психічному станові людина, така як є, не може жити без самообману і цей свій самообман продукує в суспільство, як норму життя. Це слід дуже тонко зрозуміти читаючому. Така впевненість в цих ілюзіях життя полягає в тому, що це підтверджується життям через наші органи відчуттів при наявності певної інформації в нашій пам'яті і здібностях нашого ума визначати їх корисність, вигоду при невеликому співставленні і певних висновках зі спеціально підготовленої інформації засобами і методами тих ідеологічних інституцій, які продукують релігії і держави.

Ми знаємо, що втрата впевненості у завтрашньому дні і є відсутністю мотивувати своє життя часто приводить людину до відмови від життя, до розчарувань у ньому, до зневіри і байдужості. Людина стає безвідповідальною у своїх діях, тобто відбувається злам життєвого стрижня, людина ламається психічно. Саме для таких людей у маніпуляціях закликають до міграції. Та ніде ми краще жити не будемо ніж там, де родилися, де почали зростати, чи там де Всесвіту ми потрібні енергетично. Тут має місце і та ідея, що тільки одне керівництво на Землі, одна релігійна традиція здатна спасти людство і цим вводити людство в обман, в те зло і розчарування, бо керівництво сьогодні формує цей різношерстий психічний стан людства серед якого панує вигода і користолюбство. Сьогодні в цих установах явно вбачаються явно сатанинські установки для психіки людської, тобто всі дії наявних керівників і власників великих капіталів спрямовані на геноцид людства, на масове його винищення різними способами.

Про ці способи і методи інтернетспільнота говорить-пише з великою тривогою. Так турбуватися, кричати про небезпеку слід, бо всі фактори організації життя людства на планеті вказують на присутність спланованої і організованої світової політики в практичних діях, які і вказують на геноцид. Ми задіяні, майже, всі в цьому ганебному явищі – винищуємо самі себе, як ні один вид з усіх учасників життя. Ми ведемося за ЗМІ, за ідеологіями держав і релігійних традицій і збурюємося умами, плодячи зло в сім'ї, на роботі, на вулиці – ми полі-ти-ки, нібито, а по факту виробники негативних енергій. Так, це може бути спекуляцією для непідготовленої спільноти в ідеї єдиного князя і єдиної церкви. Це станеться, але не одномоментно і не назавжди, бо не одного духовного рівня росту й розвитку є люди на планеті цій.

Тому ми просимо і благаємо всіх: єднаймося, гуртуймося, долучаймося до навчання, до активної участі в творенні хороших, добрих справ, долучаймося до справедливості своїх вчинків і маймо справу тільки з тими, хто живе і діє по справедливості. Ми маємо зрозуміти, що ми не повернемося в первіснообщинний лад, але ті принципи взаємодії між людьми ми маємо відновити.

Позитив уже є, та не просто словом сьогодні впливати одинакам на формування світоглядних позитивних спрямувань. Це речення для тих, хто уже міркує над такими проблемами і хай зрушиться їх ум до активніших пошуків однодумців, до пошуків тих, хто своїми діями є прикладом для мудрих змін у собі. Іншого способу нема і сатана так просто свої позиції не здасть. Досить багато є учасників серед людства, які є свідомими. Чи несвідомими наплodжувачами негативних енергій. Сьогодні вони тішаються, тішать свій ум, свого гордого і лукавого диявола у собі.

Так, потужні настільки, що легко впливають на людську поведінку, маніпулюючи їх надуманими цінностями, уже відкрито лякають духом слабких, а інших, які іще поки що мають зв'язки з роботою, з державними структурами, то тут рабство дійшло до таких єзуїтських форм, що соромно про це писати, коли людство має такі природні запаси, такі економічні можливості, та все ж пішло шляхом винищення людства.

Та це ще й не все, бо ці негативні енергії впливають не тільки на людей, а й на все оточуюче – на рослини, дерева, воду, повітря, створюючи передумови хаосу у всьому Всесвіті

Премудрість була, є і буде в основі умови для пізнання себе і світу у ваганнях, спробах, поразках, і позитивних досвідах. Так, через відкриття у собі цих якостей життя. Ми є їх носії, як та крапля дощова і ми такі ж є подібними своїм єством на цей світ, на цю цілісність Всесвіту – є кришталь, а є й забруднені, та життя дано усім і міркувати можуть всі, тож спонукаймо себе до пошуків.

І ми скажемо, як сказав свого часу Сократ, а тут допишу, що до такої думки приходять мудрі пошуковці всі. Вони були і до Сократа, вони є і сьогодні серед нас. Був Ісус Христос і теж премудрість віків приніс для людських умів.

Так, ствердно скажемо і ми, що ми один із пошуковців джерел якостей життя, один із тих, хто хоче в книгах словом донести ці Божественні Знання всім, які зібрані людством на Землі.

Тому й готовий сказати ці слова: “Я знаю, що нічого не знаю!”

Бо знаючий говорить, діє з досвіду і знаючий вміє робити все те, про що говорить, чи пише. Та нічого ми не знаємо і тепер вкінці про це заявляю. А чи знав, чи знаю і чи буду знати??? Можливо, ось так усе і далі сумніву будемо піддавати чийсь слова, діла, то так і свої? Можливо свої, коли сказав, що нічого не знаю... Мабуть, втомився говорити від знання, що й сам не знаю до пуття – для чого жив, живу, коли роки життя поміняв на полову у голові? Чи, може, й далі горітимуть сліди там де ступали Христос, Сократ і їм подібні сподвижники Духа святого своїми сандалями? Хоча кучері на голові засвідчують про вітер Знань у голові. Не мають такі і сім'ї, де спільна мова про життя, а не про якісь знання, які не дають статусів суспільних і ковбаси... Тому мудреці більше мовчать, щоб ніхто не мішав їм ось такі мудрі можливості пізнавати, яких всі хочуть мати, та не бажають щастя і любов, спокій і умиротворення у свої життя приймати і тому пишемо і ми ці слова лиш у своє задоволення, то може інший птах це зерня знайде і на благодатний ґрунт віднесе. Тому й не знаю...

Хай ще хтось скаже так як Ісус Христос, як сказав грек Сократ, чи скаже так, як сказав Шевченко Тарас, бо таких ревностних трудяг народжує життя постійно й скрізь, щоб все таки дурні перевелись.

Та чогось за всі віки при коротенькому житті мало спромоглись, щоб сказати вголос щиро і вміло всім, що людство не зміниться саме на краще і в благодаті не заживе. То визнаймо і ми усі, що ми запрограмовані на життя ось такі і ця різність і мотивує до можливостей шукати способи і методи для змін. Так було і так буде.

Тому даючи кожному життю свою програму, долю, карму, чи як іще її назвуть, та суть життя не просто змінить. Тому пошуки й ведуть до цих шести слів, які дано було проголосити кожному із таких месій, які в місіях при житті їх в середовище людства несли й несли. Так Христос вказав на Боже Благо і послання по собі лишив, як до цього стану кожному увійти, та такого подвигу вже дві тисячі літ не вдалося повторити. А ми, невігласи,

так себе підносимо в інтернеті і, особливо в ділах, що ми здатні долі свої вершити. Так, здатні, та чогось прийняти справедливість, доброту і любов у життя не спромоглися.

Пізнавши свідомо свої перші відкриття в тому, що нам привносить у життя щирі радість, задоволення своєю участю у вирощуванні хлібної ниви, у випіканні торта, чи хлібини; у своєму першому повороті важеля, коли зрушити змогли трактор, чи автомобіль з місця; у своїм замилюванні природою і співом птаха на зорі, чи тим дзюрчанням в потічку води..., то ми вперше спізнали свій путь, яким будемо зростати, будемо розвивати свої дії, дії ума з чуттям трепету Душі... Ось такі перші ознаки можливості приймати і свідчення нашої готовності до прийняття до тих енергетичних потоків, які формують це прекрасне життя.

Далі в пізнаванні ми відчуємо, що цей один момент з перелічених, чи й ні покличе в нас теплоту від інших, ту довіру святу до БОГа святого, що Духом святим живий, кріпкий і вічний. Так, це довіра до Життя, довіра до своїх можливостей, довіра до всіх учасників, бо з довіри твориться справедливість, доброта, любов, як і всі якості позитивні. Так, ми спізнаємо своє місце у житті, свою життєву нішу, де ми, любі сестри і брати, здатні бути у єдиному спільноті з Творцем Всесвіту цього – Він ось так нас прийняв, а ми Ним заохочені до ширшого пізнання себе і світу.

Благодать, та й годі!

Мудрець – той, хто не здатний творити зло, той, хто не підозрює про його існування. Доброта його, виходить з душі і при усвідомленому умі, тоді він весь, ніби, випромінює доброту. Якими б не були його дії, вони обернуться добрими справами. Доброта є сутністю його душі, самим його життям. Бути мудрим – ніяк не пов'язане з моральністю, достоїнствами. Ми і не скажемо, що мудрець не добродішеский, бо це головна його якість – не нашкодити. Ми говоримо, що для нього це не головне. Це приходить як наслідок, він не керує цим; прийшли, спитали – отримали відповідь, чи пішли без відповіді, але всі його дії від його і від всезагальної доброти.

Давати може той, хто має що давати і приймати може той, хто має потребу і є готовий(вміє) приймати. Тобто, все покладається на БОГа, на людей і саме з такого розуміння ми маємо у своєму середовищі виховувати таких мудрих вчителів, які вчили би жити гідно і в любові без лицемірства, зла.

Першолюди мали і дбали про таких вчителів у своїх племенах. Однак наші хитрі уми погубили мудрість у житті, загубили і цю радість з можливості жити, а спокусилися умом на золотому тельці. Біда, люди, гряде. Спілкуймося з мудрими світу цього, єднаймося у добродіяннях, щоб з їх залишків відродилася життєстверджуюча мудра цивілізація. Ідіть в себе, вивчайте себе, пізнавайте себе в тиші і стукайте, бо хто стукає, тому відкриється – ніхто за нас пізнавати нашого БОГа не буде – це наша і тільки наша місія на Землі. Пізнавши напрямок шляху до джерел Життя, то не говоримо про це людям. Охороняємо це. Даруємо це БОГу, але не говоримо про це, інакше ми опинимося в небезпеці, не встигнувши рознести прийняті дари іншим шукаючим. Все людство не може зрозуміти цей процес, а тим більше прийняти. Це за межами їх розуміння і поза межами можливостей. Для цього потрібні духовні надбання. Тому охороняємо. Тримаємо це в секреті, глибоко в нашому серці. Відкриваємо свою душу для Духа святого. Будьмо відкриті всім серцем друзям, таким, які слідує цим же шляхом, попутників, товаришам по пошуку красивого дерева, милуючої квіточки, посмішки дитини, легенькому лоскутливому вітерцю, бо жодна сніжинка у цьому світі не здатна опинитися у невідповідному місці на третій день після початку нового року.

Просто розслабляймо життєву хватку і живімо із почуттям глибокої, щирої подяки та вдячності, то це і є той стан нашої малості у спільній єдності зі всім світом вже тут і тепер. Не розповідаємо про наші внутрішні прийняті знання у відчуттях всім і кожному. У світі ми залишимося незрозумілими. І це нерозуміння створить в нас занепокоєння, воно частково буде відволікати нас від пошуку, бо ми почали втрачати благодать і це внесе розкол в нашу енергію. Воно викликає в нас сум'яття. Не тривожмо чужих умів пізнаним. Своє розуміння істини можна повідомити тільки тим людям, які володіють якимось розумінням. Їх шукати

немає необхідності – вони знайдуться самі, бо вони пошуковці і вони рухаються, як і ми по тих же шляхах, по цих же потоках енергій, і завжди є ймовірність зустрічі. Ми впливаємо на інших, зустрічаємося з іншими саме завдяки тому духовному просторовому наповненню, яким насичуємо предмети, дії і весь свій життєвий простір. Розширюючи межі свого сприйняття, прийняття, розуміння, усвідомлення до здатності творчо діяти, то ми й відчуємо цей стан ества у всій наповненості, розуміючи причетність до прийняття усвідомлених вчинків з розумінням того, що ми центр Всесвіту, що світ дбає про вас і, навіть, приготував усе це. Так, ми вже можемо змінювати свій світ, якщо тільки забажаємо і БОГ нам допоможе. Це вже є наш досвід. Тож долучайтесь усі і практикуйте кожен день. Це є певні знання, певні бажання, устремління, певні зусилля при самонавіюваннях – і все це в єднанні наших енергій і подібних всесвітніх.

ЖИТТЯ доступне до пізнання лише тоді, коли ми побачили шлях до нього, вийшли на цей шлях і йдемо до нього розуміючи і усвідомлюючи в кожному моменті все велике і дрібне.

Подумаймо усі про це. Бо, навіть те, що ви вже читаете про це, то у цьому немає нічого випадкового. Нас веде Душа і Дух святий по стежинах життя. Нас підносить, ми прозираємо, бо коли ми в спостереженні за собою і відчуваємо, що ці слова знаходять відгук у нашому естві, то це лише тому, що ми уже здатні їх чути і усвідомлювати.

Знаймо люди, знаймо всі, що це закладено у кожній Душі. Якщо ми починаємо виявляти свою усвідомленість і дякуємо щиро за все: за просто випиту чашку смачного чаю, за ніжне сонечко, за прекрасну музику, за чарівний спів птахів, за щирі усмішки зустрічного чи коханої людини, за зелене світло на нашому шляху, за цікаву інформацію для розвитку, за хороші новини; дякуємо за милу доброту, за проявлену щирість, за щедрість інших, за розширені можливості, за причетність у творінні позитивних енергій, що ми іще живі, життєрадісні і вміємо приймати рішення усвідомлено, а також дякуємо за те, що не шукаємо винних, ні правих, не осуджуємо нікого та нічого, не гніваємося і вміємо управляти емоціями злими, то це засвідчить, що ми є постійно у потоках позитивних енергій, ми в одноритмових вібраціях зі Всесвітом і здатні розкривати своє свою Душу, Дух все більше і більше на радість всім і вся.

Ми маємо перші зробити крок: чи то у вмінні очищатися, чи то у вмінні приймати позитив в наше життя, чи то у вмінні творити. Розуміння цього і веде нас до пізнання його. Тільки мудрі можуть пізнати його тотально, тому що щасливе життя доступне тільки через розум, але не через наш інтелектуальний ум. Є речі, які приходять тільки через зусилля, але є речі, які трапляються з нами беззусильно. Майже все мирське, усе земне відбувається через зусилля, а все духовне трапляється через відсутність зусилля. І всесвітні енергії приходять, чи точніше сказати, що ми маємо можливість пізнати їх тоді, коли ми перебуваємо в мовчанні, нічого не роблячи, чи зверху напружуючись. Все, що нам необхідно – це пізнати те, що вже існує і існує не тільки в нас, а в усьому навколишньому. В цьому істинність місії наших життів.

Сам процес усвідомлення умом позитивного в житті, усвідомлення духовного робить нас мудрим. Одухотвориться свідомість побратима ненав'язливими словами, непомітними справами, які приносяться йому і будуть вони, як їжа на кожен день. Відкриваймо завжди суть гніву, злоби, жадібності ... його і погасимо ці негативні прояви усвідомленим Знанням, вишукуючи причини і джерела їх у своєму способі життя. Утверджуймо його у прийнятті проявів радості буття. Вміймо відчувати подяку і вдячність, як зв'язок радості з красою, як сполучна ланка однодумців наших духовних. І наші відчуття радості є підтвердженням прийняття ними нашої допомоги. Ось так ми поділилися своїм досвідом, залишилося життя, яке ви, читач, тепер почнете вивчати, пізнавати і змінювати в крашу сторону. Бо нема байдужих до свого життя, та ще й з такими перспективами, та ще й з новими можливостями.

Дякуємо за довіру!

Так, багато слів тут сумних, та є й повчання, як вийти з потоків енергій негативних. Та й ми не налаштовані збуджувати уми людські, тому що на похоронах пісень весільних не співають. Тому емоції радості і стан щастя з пізнання не виставляємо, а навчений вибирати і буде вибирати свій спосіб і стиль життя. Ось чому ми сумуємо зі всіма доти, поки життя наповниться до країв у своїй жорстокості і біді, коли ми дивитимемося на смерть інших і скажемо, який щасливий він, що вже помер, що відійшов із життя і вже не буде наплodжувачем прокльонів і зла на таке важке життя, бо Душа стукатиме лобом об землю нас і ми проситимемо смерті і собі. Однак вона приходить до всіх по графіку і тоді, коли маємо відійти при вичерпаних можливостях, або при зневірі і діях лихих.

Так, горе і біда є школою життя, є тим іспитом в його кінці, в якому ми маємо переосмислити свою поведінку при житті, підтвердити можливості, що такими позитивними енергіями, такими устремліннями ми й будемо придатні у засвітах, а не у надуманій відмові складати руки на грудях, відмовляючись від життя; чи простягати їх у небеса, просячи допомоги.

А починати треба зі справедливості у взаєминах зі всім живим, навчатися добродіяльності, то тоді визріємо умом до пізнання любові, але завжди й скрізь потрібно відмовлятися від дій лихих. Іншого путі у нас нема.

Допоки не зрозуміємо цього і не почнемо творити позитивні енергії святі, то знаймо, що саме вони є тими умовами для збереження залишків цивілізації цієї.

Тож путь відновлення не простий і не кожному він по силі Духа і єства, та доля планети пророками оголошена – і вона є позитивною для тих, хто зуміє налаштувати себе до таких змін у собі.

В добру путь вам, люди!

Прийміть і благословіння на можливості прийняття таких випробувань від Творця святого Духа і БОГа святого, що Духом святим живий, кріпкий і вічний! Ви на них гідні!

Дуже радий проявленням змінам у наших таких міркуваннях і ними ми так подібні на Нашого Творця-Духа святого.

Стверджуємо, що уже за ці десятиліття прозріло чимало нас таких в середовищі людства і вже зрозуміли, що є така потреба, є й пошуковики, є й умільці, є уже й досвід чималий у тому, що ми маємо гуртом дбати про якість життя, на яких тримаються взаємини прекрасні між людьми і всіма учасниками буття – а це справедливість у всьому, це щирість тепла у розмові, це доброта повсюди і повсякчас, це і любов свята. Бо ці якості основа щасливого життя і це умова, що Благодать займе гідне місце між усіма і в кожній думці, слові, дії. Щастя смисл життя!

Щастя вам, друзі!

сайт <http://mikolin.com.ua/>

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ

СЛОВО ДО ЧИТАЧА	2
ПУТЬ	4
ДЖЕРЕЛА	16
ПРЕМУДРІСТЬ	32

ПУТЬ ВІДНОВЛЕННЯ ЗАБУТИХ
ІСТИН,
ПУТЬ ОЧИЩЕННЯ ЖИТТЯ
ВІД ГНІВУ, ГОРДИНІ І ІНШОГО ЗЛА
Є НАША ДІЄВА МОЛИТВА,
ЯК КОЖНА ДУМКА, СЛОВО, ДІЯ,
СТАН,
ЯКІ НАПОВНЮЮТЬ НАС І НЕБЕСА
БЛАГІСТЮ, БЛАГОДАТТЮ
ПОВСЮДИ І ПОВСЯКЧАС,
БО САМЕ ДЛЯ ЦЬОГО ТВОРЕЦЬ
ЖИТТЯМ
ПОСИЛАЄ СЮДИ КОЖНОГО ІЗ НАС!